

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 696

Sid Fedoel Gabbas.

20 CENT

En tegen dat rotsblok duwde Suleika met alle macht van haar tengere leden.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHENGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

SID FEDOEL GABBAS

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

IN HET HARTJE VAN DE WOESTIJN.

Op een vijftigtal mijlen ten oosten van Tarifat, aan den voet van het woeste Schergiegebergte, en als het ware op den drempel van de Libysche Woestijn, verheft zich de bouwval van een ouden moskee, waar zeker in geen eeuw Touareg noch een Chaamba, noch een Beni-Hassan, noch ook een andere bewoner van die schier eindeloze woestenijen en die ontzaglijke bergen, den voet heeft gezet, om zijn gebeden op te zenden naar Allah!

Niets is er meer van over dan de vloer, behoorende bij het hoofdvertrek, en bestaande uit groote marmeren platen, afwisselend wit en zacht rose, en dan nog enkele zeer dikke, zware pilaren, die nog geheel of gedeeltelijk overeind zijn blijven staan, en die eertijds de wandelgang vormden, waar de moslims zachtjes heen en weer schreden, stil hunne gebeden prevelend.

Rondom die overblijfselen, rondom de omgeworpen pilaren, de overblijfselen van bronzen deuren, van een altaar, van muurbrokken, groeit

een overdaad van distels, stekelig gras, en cactussen, want er is een zekere mate van vruchtbaarheid op die plek, teweeggebracht door de onmiddellijke nabijheid van een klein stroompje, hetwelk komt afdalen van de Schergiebergen.

Hier heeft zich een kring gevormd, een soort van oase, niet meer dan vijf tot acht kilometers in doorsnede, en verderop strekt zich de zandvlakte uit, koperrood, hier en daar afgewisseld door duinformaties, tot aan den einder, en vloeit daar samen met den rosvlammenden hemel, die bij het vallen van de duisternis een paarsen tint aanneemt.

Van een teeken van leven viel, uren in het rond, niets te bespeuren, en toch waren daar levende wezens, menschen, bij het krieken van den dag, en er waren paarden en kameelen.

Het waren drie mannen, die gekampeerd hadden in de onmiddellijke nabijheid van de moskeeruïne, op een plekje, zorgvuldig vrijgemaakt, en zoo goed mogelijk beschermd tegen

slangen en ander ongedierte, waarvan het krioelde in het hooge dorre gras, en aan den voet van de door de zon geblakerde rotsen.

Nog meer menschen waren daar — drie mannen — maar die lagen onbeweeglijk. Twee hunner staarden met glazige oogen naar den wolkenloozen hemel, als zochten zij daar de oplossing van een ondoorgrondelijk raadsel. Hunne trekken waren strak, verstijfd onder den adem des doods. De derde man lag een eind verder voorover, met het gelaat verborgen in het gras, alsof hij sliep.

Drie dooden, gekleed in Europeesche dracht.

De drie levenden waren John Raffles, Charles Brand en James Henderson. Vastgebonden aan een der nog overeind gebleven pilaren, stonden vier paarden bijeen, en drie kameelen graasden vreedzaam op eenigen afstand, alleen maar aan de pooten gekluisterd.

De dag was zoeven aangebroken, en de drie mannen waren zwijgend bezig aan de voorbereidselen voor een schraal ontbijt.

Zij bevonden zich op dat oogenblik in het midden van den tempelvloer, en dicht bij hen stond een zeer oude koffer van een vreemd model, beslagen met ijzeren banden. Wel bijna een half uur aten de drie mannen zwijgend, blijkbaar verdiept in hun eigen gedachten, totdat Brand zijn gebruind gelaat naar Raffles ophief, en vroeg, met een schuinschen blik naar den koffer:

— Wat zijn nu je plannen, Edward?

Raffles gaf niet aanstonds antwoord. Snel gingen aan zijn geest de gebeurtenissen van de laatste dagen, de laatste weken voorbij. —

Op zijn levensweg was plotseling een man opgestaan, van wien hij vroeger wel vaak gehoord had, maar wiens werkelijk bestaan hij toch als een sage had beschouwd, een soort van legende.

Die man was Arthur Lupin, de natuurlijke zoon van den befaamden Arsène, die gedurende een aantal jaren de schrik was geweest van geheel het noorden van Frankrijk.

Het noodlot had eindelijk den Brit en den Fransman tegenover elkander geplaatst, en sedert eenige dagen achtervolgde Raffles den man, in wien hij terecht zijn doods vijand moest zien, die gezworen had, hem te verderven!

Want aan den Londenschen gentleman-dief had Arthur Lupin het te wijten, dat hem een paar zeer kostbare middelen van aanval en verdediging waren ontfond. Aan Raffles had hij 't te wijten, dat hij Frankrijk tenslotte had moeten

ontvluchten, en tenslotte was het Raffles geweest die hem gedwongen had, in gezelschap van drie zijner handlangers en zijn minnares Jenny Bertrand, te vluchten aan boord van een motorboot, die nu omstreeks een week tevoren Perpignan had verlaten en de Middellandsche Zee was ingevaren, zoo lang, totdat een steeds grooter aantal politievaartuigen en zelfs kleine oorlogsschepen het den geduchten bandiet onmogelijk maakten, verder te gaan, zoodat hij wel genoodzaakt was, zijn kostbaar vaartuig prijs te geven in het kleine haventje Mesra Safran, vanwaar hij verder was getrokken, na paarden en kameelen te hebben gehuurd.

Raffles was hem op dien toch gevolgd, had op zijn beurt het visschersdorpje op de kust van Tripolitanië bereikt, had daar zijn eigen motorboot achtergelaten onder de hoede van den Italiaanschen bestuursambtenaar, en was stoutmoedig den vijand gevolgd, allereerst door vruchtbare streken — dan door gebieden, waar men uren kon voorttrekken, zonder iemand te ontmoeten — en tenslotte door dit voorportaal van de woestijn, waar geen dorpen meer waren, geen gehuchten, ja zelfs geen afzonderlijke hutten, waar ieder leven scheen te hebben opgehouden, behalve dat van de slangen en de schorpioenen.

En eindelijk was op deze plek de ontkenning gevolgd.

Dat was den dag tevoren geweest.

Lupin had zijn minnares reeds vele dagen tevoren heengezonden, die blijkbaar een goed heenkomen had gezocht naar Tripolis, en het was hier, bij deze tempelruïne, dat het vreese-lijk treffen plaats vond, hetwelk aan drie schurken het leven had gekost.

Nu lagen zij daar, twee hunner door kogels gedood, de derde gebeten door een der vreese-lijke slangen, en hunne lichamen zouden spoedig verteerd zijn door de brandende zonnestralen, hun gebeente zou hier verbleeken.

Raffles en de zijnen hadden Lupin overvallen, toen zij bezig waren, den koffer aan den dag te brengen, die waarschijnlijk tot een tempelschat had behoord, en waarvan Lupin de aanwezigheid daar had moeten kennen. Het was de koffer die daar stond en hij was tot aan den rand gevuld met goudstukken.

Lupin alleen had den dans weten te ontspringen en zich in veiligheid weten te brengen met een van de paarden, en daar hij de streek uitmuntend scheen te kennen, durfde Raffles aan een achtervolging niet denken.

Lupin had zich gewaagd in het woeste gebergte, aan welks voet de tempelruïne lag, en het zou een zeer gevaarlijke onderneming geweest zijn, hem daar te volgen. Want het bood hinderlagen in overvloed, en aan een goed gewapend man zou het niet moeilijk zijn gevallen, van achter een rots den man te vellen, die hem met het geduld van een bulhond door een groot gedeelte van Afrika gevolgd was, en wiens aanwezigheid hij pas op het allerlaatste oogenblik, voor hem bijna te laat had bespeurd.

Zoo stonden de zaken, toen de drie avonturiers daar bijeen zaten, hun slappe thee dronken — de voorraad was bijna op — en het hardgeworden brood kauwden.

En nu pas antwoordde Raffles op de vraag van Brand, langzaam en zonder het hoofd op te heffen:

— Natuurlijk zullen wij het verstandigst doen, als wij den terugweg aanvaarden, Brand!

— Je geeft dus de achtervolging van dien bandiet op?

— Ik moet wel! Het is hier een gevaarlijke streek, een ontmoeting met Touaregs kan noodlottige gevolgen voor ons hebben, en bovendien — ik geloof niet dat Lupin mij gemakkelijk zal kunnen ontsnappen, ook al zou ik hem in twee maanden niet terugzien!

— Waarom denk je dat?

— Omdat wij er bijna zeker van kunnen zijn, zijn minnares te Tripolis terug te vinden, waar ze wel op hem zal wachten! En zoo niet, dan kan het onmogelijk moeilijk vallen, te ontdekken waar zij gebleven is. Zij was een zeer schoone vrouw — iemand op wie men let. Mijn eenige vrees is, dat de politie zoo dom zal zijn, haar te arresteren, maar ik hoop dat zij nog niets weet van de betrekkingen tusschen die twee. En in elk geval moeten wij de kans wagen. Het spreekt vanzelf dat Lupin zich vroeg of laat weer bij haar zal voegen! En duurt het mij te lang — welnu, dan laat ik hem aan zijn lot over! Dan keer ik naar Londen terug, en wacht een betere gelegenheid af om hem te bestrijden! Is de Fransche politie mij daarbij voor — des te beter!

— En die kist met goud?

De beide mannen keken een oogenblik zwijgend naar den zwaren koffer, die gevuld was met goudstukken uit alle landen en alle tijden, waarschijnlijk in vroeger eeuwen buitgemaakt door Afrikaansche zeeschuimers, en toen antwoordde Raffles:

— Die koffer weegt op zijn minst honderdvijftig kilo! Gelukkig echter hebben wij de ka-

meelen die aan die schelmen hebben toebehoord, en wij zullen de vracht over hen allen verdeelen. En hoe eerder wij hier opbreken en weer naar bewoonde streken terugkeeren, hoe beter het voor onze veiligheid zal zijn. Ik weet niet wat het is, maar een voorgevoel zegt mij, dat wij alle bezwaren nog lang niet te boven zijn, dat ons hier nog ernstige gevaren kunnen bedreigen.

— Leeuwen? vroeg Brand.

— Erger dan leeuwen — menschen mijn waarde antwoordde Raffles ernstig. Vergeet niet dat wij hier zijn in een streek, tot waar het gezag der Italianen zich niet uitstrekt, aangenomen dat zij dat ergens uitoefenen in Tripolitanië tenzij misschien in Tripolis zelf en op een kilometer in het rond daaromheen. En geen Italiaan zou zich dan ook gaarne wagen in een streek, zuidelijker dan de bronnen van de Wadi Telala! En wij zijn hier vier dagreizen van dat punt verwijderd! En daarom doen wij het beste, ons aanstonds reisvaardig te maken. Maar eerst zul je nog iets moeten leveren voor ons levensonderhoud, dappere schutter! Ik reken op je jagerstalenten om onze provisie aan te vullen, die duchtig geleden heeft! De voorraad blikjes is uitgeput, de melk is opgebruikt, wij hebben niets anders meer dan een paar scheepsbeschuiten voor ons allen!

— Ik zal zorgen voor een hertebout! riep Brand opgewekt uit. Ik geloof dat ik zoeven al een paar mooie antilopen heb zien voorbijsnellen aan den zoom van dat boschje van dwergeiken!

Hij was reeds opgesprongen en had zijn geweer gegrepen, maar Raffles hield hem met een gebaar terug, en zeide ernstig:

— Eerst moeten wij die dooden begraven, Brand! Zij waren stellig bandieten, zij hebben ons willen vermoorden — het doet er niet toe — het blijven menschen en ik wil niet dat zij door de wilde dieren of door aasvogels, die ik reeds in groote kringen boven ons hoofd zie vliegen, zullen worden verminkt!

Brand wilde reeds een tegenwerping maken, maar hij zweeg, toen Raffles reeds een spade gegrepen had, die blijkbaar tot de uitrusting van Lupin's troepje had behoord.

Zwijgend groeven de drie mannen een gemeenschappelijk graf, dicht bij den rand van den ouden tempelvloer, zij gingen de dooden halen, die reeds geheel verstijfd waren, en legden ze naast elkander op den bodem van dat woestijngraf.

De man die door de slang gebeten was zag

er verschrikkelijk uit met zijn bijna zwart opgezwollen gelaat, en zijn gekromde ledematen.

Spoedig waren zij weder met een laag zand bedekt, en Henderson maakte handig, met ernstig gelaat een kruis uit twee boomstammetjes, en plaatste dat op het graf van die mannen, die bij hun leven schurken waren geweest, en nu voor den hoogsten rechter verschenen waren.

Toen greep Brand opnieuw zijn geweer, keek het na, vulde zijn lederen tasch tot den rand met patronen, en wilde reeds heengaan, toen Henderson zeide:

— Als mylord het toestaat, mijnheer Brand, vergezel ik U! Want het is niet alleen de zaak, een hert te schieten, men moet het ook huiswaarts weten te brengen! En misschien is dat werkje aan mij beter toevertrouwd.

— James heeft gelijk, Brand! zeide Raffles met een glimlach. Zulk wild is niet licht, het belooft zeer warm te worden, en hij is het beste in staat om het op zijn nek hierheen te dragen. Blijf echter vooral niet te lang weg! Ik verwacht je hier binnen twee uren weer terug! Ik zal intusschen het goud over de vier kameelen verdeelen, dat zal mij den tijd korten!

Brand scheen te aarzelen, en zeide toen, een bezorgden blik om zich heen slaande:

— Maar is het niet gevaarlijk, je hier alleen te laten?

— Ik geloof niet dat er onmiddellijk gevaar dreigt, Brand! Mocht dat zoo zijn, dan zal ik mijn geweer afschieten, en je bent gewaarschuwd. Als ik mijn werk gedaan heb, zal ik een van die heuveltoppen beklimmen, vanwaar ik den omtrek uren ver zal kunnen overzien. Mocht er ernstig gevaar dreigen, dan belooft ik je, dat ik haastig mijn biezen zal pakken, en met de lastdieren zal gaan in de richting, die je zelf zult volgen. Wijk dus niet al te veel links en rechts af, maar blijf nauwkeurig de zon tegemoet gaan, dan kunnen wij elkander niet missen. Van tijd tot tijd zal ik dan mijn geweer afschieten. En ga nu — wij moeten voor voedsel zorgen! Bedenk dat wij ons onderweg niet kunnen ophouden om te jagen!

De beide mannen drukten elkander de hand, en langen tijd zag Raffles Brand en Henderson na, terwijl zij de groote grasvlakte overstaken, om daarna te verdwijnen in de vage schemering van het woud, hetwelk zich uitstrekt tot aan de uitloopers van het gebergte.

Hij zag nog hoe Brand zich omwendde om met zijn zakdoek te wuiven. Hij beantwoordde dien groet, en toen zette hij zich aanstonds aan

het werk, opende den koffer, greep een paar ledige waterzakken, en begon die achtereenvolgens te vullen met het glinsterende goud.

Raffles schatte dat die koffer voor een bedrag van minstens vijftienduizend pond sterling aan goudstukken bevatte, waarbij hij de historische waarde nog geheel terzijde liet.

Het duurde meer dan een half uur, alvorens de kist geheel leeg was, en de inhoud was verdeeld over vier pakken, die Raffles nu aanstonds gereed legde om ze op de kameelen te kunnen laden.

Ieder van deze trouwe makkers van den Arabier zou nu een gewicht aan goud van omstreeks dertig kilo te dragen krijgen, en dat was nog ruim genoeg, want hoe vreemd het ook moge klinken, de kameel is eigenlijk geen lastdier in de eigenlijke beteekenis van het woord, en hij weigert eenvoudig verder te gaan, als men hem te dragen zou geven wat bijvoorbeeld een sterk muilnier kan dragen.

Toen begon Raffles de alluminium pannen bijeen te zoeken en in te pakken zoodat men dadelijk zou kunnen opbreken wanneer men van de jacht terugkwam en tenslotte hing hij zijn verrekijker om en begon den dichtsbijzijnden heuvel te beklimmen en toen hij den top bereikte had hij een onbelemmerd uitzicht over de woestijn naar het oosten. Hij bracht den kijker voor het oog. Er viel niet het geringste teken van leven te bespeuren en glimlachend bergde Raffles het instrument weder weg en begon weder af te dalen, wel wetend dat zelfs een snelle kameelruiter eenige uren noodig zou hebben om den afstand af te leggen tusschen de tempelruïne en eenig punt, dat Raffles door zijn sterkvergrootenden Zeiss kon waarnemen.

Nu begon hij den tegenovergestelden heuvel, die vrij wat hooger was, en tamelijk moeilijk beklimbaar. Die hoorde bij den groep van heuvels, gescheiden door breede dalen, aan de zijde van het gebergte gelegen.

En Raffles had nauwelijks den top van den heuvel bereikt, of hij zag, op geen zestig meters afstand tegelijkertijd de koppen verschijnen van wel zestig, tachtig paarden, met roode tuigen, oogkleppen, en koperen ringetjes — het waren stellig paarden van Touaregs, wier punthoeden hij reeds zag verschijnen boven de heuvelhelling.

Het bleek nu dat de heuvel aan de zijde van den tempel veel steiler oprees dan aan den tegenovergestelden kant, en Raffles begreep dat hij verrast was, en dat hem niet eens meer de tijd zou blijven voor de vlucht!

Want reeds hadden de voorste Touaregs den heuveltop bereikt, en hem gezien.

Zij hieven onmiddellijk een luid gekrijsch aan, en zwaaiden hun lange geweren. Sommigen trokken hun lange, blinkende, gekromde zwaarden uit de scheede van gevlochten riet, versterkt door dunne koperen banden, toen er eensklaps een man zich te paard een weg baande door de voorste gelederen, die op bevelenden toon iets riep, waarop de zwaarden onmiddellijk werden opgestoken.

Die man was Arthur Lupin.

Een oogenblik had Raffles er aan gedacht, het waarschuwingsschot af te vuren, maar hij begreep aanstonds, dat dit zou beteekenen, ook zijn vrienden in een zekeren dood te zenden, en zoo bleef hij rustig staan, met de handen in de zijde gesteund.

Het volgende oogenblik was hij door een

troep van wel honderd bereden Touaregs omringd, en in hun midden daalde hij, nu langs een voor de paarden gemakkelijker begaanbare helling als een gevangene weder af naar de dalkom, waar de kameelen luid begonnen te hinniken.

En zoodra zij beneden waren, sprong Lupin van zijn prachtig, sneeuw wit paard, kwam langzaam op Raffles toe, ging met half toegeknepen oogen en de vuisten in de zijde gesteund voor hem staan, en vroeg sarrend:

— Geloof je, mijnheer John Raffles, dat het spel nu is uitgespeeld, en dat ik de laatste troeven in handen heb?

— Dat kan men nooit zoo stellig verzekeren! antwoordde Raffles met de grootste hoffelijkheid. Het kaartspel is een heel eigenaardig spel — sommige troeven zijn geheel waardeloos!

**Weet U, dat de etiketten der
DUBEC-verpakking recht geven op
Kunstkleurenfoto's van Filmsterren
in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.**

HOOFDSTUK II.

OP HET VOETSPoor DER WOESTIJNROOVERS.

Er kwam een leelijk lachje op het gelaat van den Franschen bandiet, en hij scheen moeite te hebben om den weerloozen gevangene niet in het gelaat te slaan, toen hij spottend hernam:

— Ik geloof dat in dit geval de kaarten in mijn voordeel gemengd zijn! waarde collega! Ik wil toegeven, dat je een paar prachtige zetten hebt gedaan, en dat ik tot dusverre aan de verliezende hand ben geweest. En als ik bedenk dat

je mij mijn duikboot ontstolen hebt, dat je mijn rotsverblijf bij Barfleur hebt verwoest, dat je mijn wraakplannen gedwardsboomd hebt, mijn verblijf in Frankrijk onmogelijk gemaakt en drie mannen van mij gedood hebt — dan zou ik je met deze handen kunnen aangrijpen, en je wurgen! Maar — zoover is het nog niet! Je zult er niets bij verliezen door te wachten!

Raffles zag den bandiet koeltjes aan, zonder

hem te antwoorden, en Lupin keek eens in het rond, en vervolgde toen, zijn zwarte oogen strak op het gelaat van Raffles gevestigd:

— Waar zijn je twee metgezellen?

— Die heb ik al heengezonden, mijnheer Lupin!

— Te voet? hernam de bandiet dreigend. Daar staan hun paarden en kameelen! Pas op, jij Engelsche hond, tracht mij niet voor den gek te houden, of het zou je berouwen! Zij zijn hier in de buurt! Nu, het doet er niet toe!

— Sid Fedoel Gabbas!

Een rijzig Touareg maakte zich onmiddellijk los van den groep en kwam aanrijden.

En ondanks den toestand waarin Raffles verkeerde, bewonderde hij dat schilderachtig geheel, die krachtig gebouwde Touareg, met zijn trotsch, bevelend gelaat en zijn kaarsrechte houding, gehuld in zijn langen mantel van paarsgrijze stof, het hoofd gekroond met den eigenaardigen punthoed van gevlochten stroo, met een lederen riempje om de kin bevestigd, den mondhoek, die alleen de neusgaten vrij liet en het bovengedeelte van het gelaat, het lange voorlaadgeweer en het kromme zwaard, gezeten op een prachtigen appelschimmel, zoo sierlijk opgetuigd, dat Raffles aanstonds begreep, met een aanvoerder te doen te hebben.

Daarop wees trouwens de naam, waarmede Lupin hem geroepen had, want Sid beteekent Heer!

Het paard had buitengewoon lange manen, en een zeer lange staart, een fijn gebogen hoofd, en ranke, toch gespierde beenen. Het was het volmaakte exemplaar van dien uitnemenden, met den grootsten zorg in stand gehouden stam van echte Arabische paarden, op wier bezit de woestijnbewoners zoo trotsch zijn.

De oogen waren vurig en zeer groot, de fluweelzachte neusgaten trilden, het kruis viel een weinig af, de borst was diep, en de schoft slechts even geweld.

Nog nimmer zag Raffles zulk een schoon paard en dat zoo voortreffelijk bereden werd. Fedoel Gabbas zat in den hoogen zadel, overtrokken met Marokkijsch leder, en versierd met koperen nagels, alsof hij een was met zijn rijder.

Hij keek vol afwachting neer op Lupin, en deze vervolgde met luider stemme, en in het Fransch voortgaande, welke taal de aanvoerder zeer goed scheen te begrijpen:

— Zendt twintig van de manschappen in alle richtingen, opdat zij de beide anderen zoeken.

Het gros van den troep zal aanstonds terugkeeren. En deze man gaat met ons mede. Ik heb nog een kleine zaak met hem te vereffenen. Ik weet meer van hem dan hij misschien wel denkt, — maar toch nog niet genoeg, en dat moet hij mij mededeelen! De anderen zullen ons dan volgen.

Fedoel Gabbas gehoorzaamde aanstonds, en Raffles begreep dadelijk dat die twee vrienden moesten zijn, van ouds her, en dat het noodlot Lupin juist op den weg had gebracht van dien troep stoutmoedige woestijnroovers, die soms weken achtereen onderweg blijven, de karavanen overvallen, de dorpen brandschatten, vrouwen en meisjes rooven en soms schatrijke toeristen oplichten, om dan naderhand een losprijs voor hun vrijlating te vragen.

Somtijds hadden zij een vaste woonplaats, diep in de bergen, goed versterkt, en waar niemand hen zou durven aanvallen, al hadden nog slechts weinigen moderne, verdragende vuurwapens, maar dikwijls ook voerden zij hunne tenten met zich mede, op pakkameelen, nu en dan rustend in de oases, waar hun verblijf schrik en ontsteltenis verspreidde.

Het waren allen stoutmoedige ruiters, onverschrokken jagers, en bloeddorstig boven iedere beschrijving.

Reeds had de Italiaansche regeering enkele malen expedities afgezonden om deze oproerige, lastige elementen aan haar gezag te onderwerpen, maar telkenmale bleken die pogingen vruchteloos. Het was voorgekomen dat zulk een strafexpeditie de helft van haar effectief had verloren, en toch moest terugkeeren met de mededeeling, dat de Touaregs of de Chaamba's zich opnieuw in de bergen hadden teruggetrokken, en zich in veiligheid hadden gebracht.

Van zulk een aard was de troep, in welks handen Raffles zooeven was gevallen, nog voor hij goed begreep wat er geschied was. Hij had dit alleen te danken aan de gesteldheid van den bodem, die het hem onmogelijk had gemaakt, van den eersten heuveltop ook de vallei te kunnen zien, over welker bodem de woestijnroovers kwamen aanrukken.

Lupin had hun zeker op het hart gedrukt, geen woord te spreken, en zoo was het mogelijk geweest, Raffles te overvallen. Fedoel Gabbas gaf aanstonds in de taal der Touaregs zijne bevelen, en een twintigtal manschappen, zwermen aanstonds in vliegende galop uit, verspreidden zich over de grasvlakte, in alle richtingen, behalve naar het oosten waar de woestijn zich

uitstrekke, en het duurde niet lang of zij waren uit het gezicht verdwenen.

Lupin sprak zacht met den aanvoerder van den troep, en dadelijk begonnen eenige andere mannen, na te zijn afgestegen het in de zakken geborgen goud op de bulten der kameelen vast te maken, en het werd Raffles duidelijk dat men aanstonds ging opbreken.

Maar Lupin kwam weer voor hem staan, keek hem met een valsch lachje aan, en zeide toen, schijnbaar onverschillig:

— Men heeft mij wel eens gezegd, John Raffles, dat je in deze streek bekend bent. Is dat zoo?

— Ik ken de streek tamelijk goed! antwoordde Raffles rustig.

— Ken je het plaatsje Djerakia?

Heel eventjes trok er een kleine rilling over het gelaat van Raffles, en toen antwoordde hij even rustig:

— Ook de plaats die gij daar noemt is mij niet onbekend!

— Men zegt, Raffles, dat je niet ver van die plek een van je geheimzinnige schatkamers hebt ingericht! Is dat zoo?

— Het is zoo!

— Wilt gij mij die plek aanwijzen?

— Neen!

Lupin hief dreigend de vuist op, en een oogeblik was het alsof hij die op het gelaat van Raffles wilde doen neerkomen, die zelfs niet met de oogleden knipperde, en hij bedwong zich slechts met moeite, en zeide grijnslachend:

— Je zult je nog wel eens bedenken, hooggeachte collega! Ik weet het niet of het je is opgevallen, dat je geheel in mijn macht bent?

— Daar heeft het inderdaad veel van! antwoordde Raffles sarcastisch.

— Ik ben blij dat je dat inziet! Het zou ook louter bluff geweest zijn, als je zoudt willen zeggen, dat je het tegen honderd welbewapende en goedbereden Touaregs zoudt kunnen opnemen, al ben ik volkomen bereid, je stoutmoedigheid en je slimheid te waardeeren, die aan het wonderbaarlijke grenzen en die bijna zoo groot zijn — als de mijne!

— Ik denk er dan ook niet aan, mij te verzetten tegen een overmacht, zoo groot als de Uwe! hernam Raffles rustig. Maar ik kan niet begrijpen hoe zelfs duizend mannen mij zouden kunnen dwingen iets te doen wat ik niet wil! En ik wil U niet zeggen, wat gij mij zooeven hebt gevraagd!

Lupin was verbleekt, en zijn gebalde vuisten

trilden van drift, zijn zwarte oogen vlamden van wraakzucht, toen hij, vlak voor Raffles staande, hem toebeet:

— Wij zullen wel zien als je eenmaal daar bent! O, ik heb van je gehoord, ik onderschat je geenszins! Maar je zult ook mij leeren kennen, Raffles! Naar het schijnt is een van ons beiden op deze wereld te veel, en ik wil je in vertrouwen wel bekennen, dat ik nog volstrekt geen lust heb, haar te verlaten. Ben ik duidelijk genoeg?

— O ja, ik kan mij niet beklagen over gemis aan helderheid in Uw betoog! antwoordde Raffles met een glimlach. Inderdaad geloof ik, dat wij elkander in de wielen rijden, overlasterokkenen, en zelfs nu en dan in groot gevaar brengen.

— In zoo groot gevaar, mijnheer Raffles, dat ik in het verloop van nog geen drie weken, even zoovele malen op het punt heb gestaan, in handen van de politie te vallen, en dat is mij in geen vijf jaren overkomen, niet van het oogenblik af, dat ik mijnen vader de oogen sloot, en het besluit nam, in zijn voetstappen te treden!

— Dan spijt het mij te moeten verklaren, dat gij dat besluiten niet gehouden hebt! zeide Raffles koud. Uw vader was zonder twijfel een dief — evenals ik trouwens, maar ik erken zijn ridderlijke eigenschappen, die U volkomen ontbreken. Gij zijt niet alleen een dief, maar ook een moordenaar! Gij zit vol lage instincten en verraad en bedrog zijn de hoeksteen van Uw geheele onderneming. Gij beschikt over een geheel leger helpers, even schurkachtig als gij, en die U vroeg of laat zullen verraden, en dat is het verschil tusschen U en Uw vader.

Met een kreet van dolle woede wilde Lupin zich op Raffles werpen, maar deze had hem nauwkeurig in het oog gehouden, en sloeg hem met een enkelen, raken slag neer.

Onmiddellijk wilden acht, tien Touaregs hunne zwaarden trekken, of zij keerden hunne korte lanssen naar de borst van den stoutmoedigen Engelschman, toen Lupin zich op een arm oprichtte, het bloed van zijn gelaat wischte, en op ruwen toon beval:

— Laat hem met rust! Jullie hebben niets te doen, voor ik het beveel!

Grommend trokken de Touaregs zich weer terug, Lupin kwam niet zonder eenige moeite weer overeind, kwam grijnslachend weer voor Raffles staan, en zeide, met een afschuwelijke uitdrukking van haat en spot op zijn gezicht:

— Die slag zal je over een paar dagen zuur

opbreken, denk ik, Raffles! Arsène Lupin vergat niet snel — maar Arthur vergeet nimmer!

Raffles vergenoegde zich ermede zijn schouders op te halen, en snel werden nu de overige voorbereidselen tot het vertrek genomen. De paarden werden gezadeld, de vracht werd op de ruggen der kameelen vastgesnoerd, de kampeertent van Raffles werd zorgvuldig opgerold — en niets bleef er meer achter op den vloer van de tempelruïne dan de overblijfselen van het kampvuur.

— Tien minuten later reeds vertrok de troep, thans met Raffles in het midden, te paard, be-roofd van zijn wapens, en nauwkeurig in het oog gehouden.

Men had hem het oudste, slechtste paard gegeven en hij wist zeer goed dat er aan ontvluchten niet te denken viel.

Brand en Henderson waren reeds een vol uur in westelijke richting voortgetrokken, door kreupelhout en bosch, zonder dat zich het geringste stukje wild had opgedaan, hetwelk de moeite van een schot kruits loonde.

Misschien was het wild ergens door verschrikt, of sliep het op dit uur van den dag, — het duurde althans zeer lang, en de beide mannen waren op zijn minst drie kilométer van de kampeerplaats verwijderd, toen Brand nog maar juist de gelegenheid kreeg, bliksemsnel zijn geweer aan den schouder te brengen.

Een prachtige waterbok brak op nog geen twintig meter afstand door het kreupelhout.

Maar het lot van het dier was beslist — de kogel van Brand achterhaalde het, trof het in den kop, en doodde het op slag.

Verheugd snelden de beide mannen toe, en keken neer op het schoone dier, dat bijna een meter lang was, van de ooren tot aan het puntje van het kleine, kokette staartje. Het was een nog jonge bok, en het gewei was nog niet ten volle ontwikkeld.

Het dier zou op zijn minst tachtig of negentig kilo wegen, maar Henderson aarzelde geen oogenblik, maar lichtte het gedoode wild bij de machtige horens op, wierp het over zijn schouder en zeide lachend:

— Nu kunnen wij aanstonds weer terug gaan, mijnheer Brand en hebben hier voedsel voor minstens drie of vier dagen!

Daar er ook Brand veel aan gelegen was, zoo spoedig mogelijk weer terug te keeren naar den tempelbouwval, maakten de beide mannen rechtsomkeert en aanvaardden den terugweg.

Zij moesten thans echter nog langer over den

afstand doen, want het geschoten wild belemmerde Henderson in zijn bewegingen, dwars door hier en daar zeer dicht begroeid woud, hetwelk tot vrij groote omwegen dwong, en hoe geweldig zijn kracht ook was, toch moest men nu en dan even rusten, want de hitte was reeds overweldigend, ofschoon de zon pas weinige uren tevoren was opgegaan.

Het duurde dus bijna een uur, alvorens zij den zoom van het bosch weder naderden, en juist zouden zij in de vlakke afdalen, toen Brand, die vooruit liep, haastig zich weer terugtrok onder het dichte geboomte, met een beweging van zoo groote schrik en verbazing, dat Henderson op zijn beurt bleef staan, zweetend onder de zware vracht, en onwillekeurig zijn stem liet dalen toen hij vroeg:

— Wat is er, mijnheer Brand?

— Touaregs!

Het was een enkel woord, maar Henderson was al genoeg in deze streken van Afrika geweest, en hij wist wat het te beteekenen had. Hij liet onmiddellijk den geschoten bok van zijn schouders glijden, trok het dier in een toef hoog opgaand stekelig gras, en vroeg toen pas:

— Waar zijn zij, mijnheer Brand? Hoeveel? Wat moeten wij doen?

— Ik zie er drie, James — zij komen van de zijde van den tempelbouwval!

Slechts met moeite bedwong de reus een kreet van schrik. Als zij van dien kant kwamen, de woestijnroovers, dan was het een bewijs dat zij mylord reeds gezien hadden — en wie weet wat er gebeurd kon zijn!

Reeds wilde hij onstuimig aandringen om vooruit te gaan, toen Brand hem bij den arm greep, na heel voorzichtig wat vooruit te zijn geslopen, en hem toefluisterde:

— Bega om godswil geen onvoorzichtigheid! Bedenk dat ons leven er mee gemoeid kan zijn! Ik heb nog meer Touaregs gezien, zes of zeven, allen te paard, die echter in een andere richting trekken.

— Maar dan is het een heel leger! riep Henderson wanhopig. Wat kan er toch gebeurd zijn?

Brand gaf geen antwoord.

Hij stond daar bleek en onbeweeglijk, en staarde door de boomen heen naar de vlakke, maar hij kon op dit punt niet genoeg zien, en daarom wendde hij zich levendig tot den reus en zeide zacht:

— Blijf hier, houd je goed verborgen en ver-roer je in 's hemelsnaam niet. Ik heb den kijker

bij mij, en zal zoover mogelijk naar voren zien te kruipen. Ik moet weten wat er daarginds voorvalt!

Hij wachtte niet af wat Henderson zou antwoorden, maar begon door het hooge gras te sluipen, zich zoo diep mogelijk bukkend, en zich verschuilend waar hij maar kon.

Hij had zijn geweer bij Henderson achtergelaten dat hem alleen maar kon hinderen, en zijn kijker uit het foudraal genomen. Met de grootste behoedzaamheid ging hij nog wat verder, totdat hij eindelijk bovenaan de flauwe helling was gekomen, die geleidelijk afdaalde naar den tempelbouwwal.

De afstand was nog zeer groot, wel bijna een kilometer, maar toch kon Brand zelfs met het bloote oog heel duidelijk het dooreenkrioelen zien van een zeer groot aantal mannen, in leiblaauwe mantels gewikkeld, sommigen te paard, maar de meesten te voet. Zijn hand trilde toen hij zijn kijker voor het oog bracht, en toen wist hij ook dadelijk het ergste — de sterk vergrootende lenzen deden hem Raffles zien, in het midden van een grooten kring van mannen, die bezig waren met het beladen van kameelen. Hij herkende den rijbroek van Raffles met de fijne, grijze ruitjes, het aan den hals geopende hemd van wit, zeer dun geweven linnen, en de hooge, gele beenkappen.

Tegenover hem stond een andere man, ook in Europeesche dracht, en al herkende hij hem op dien afstand niet — hij begreep dat het niemand anders kon zijn dan Lupin, die dus niet ver weg was gevluht, en terug was gekeerd met een troep woestijnroovers, welker aanvoerder hij heel goed scheen te kennen.

Brand kreunde zachtjes, ten prooi aan een vreeselijke angst, want hij zag wel in aan welk doodelijk gevaar Raffles nu blootstond. En het ergste was, dat het waanzin zou zijn, thans een poging te willen ondernemen om hem te bevrijden. Er waren daar zeker wel tachtig mannen, en bij het eerste geweschot dat hij zou lossen, zouden de uitgezwermde Touaregs onmiddellijk komen toesnellen op het geluid, en dan was zijn lot beslist. Bovendien was er reeds sprake van, dat een geweschot op dien verren afstand eenige uitwerking kon hebben. En ongemerkt naderbij sluipen ging niet, op die kale helling, alleen begroeid met boschjes gras hier en daar.

De toestand was inderdaad verschrikkelijk!

Toch kwam het Brand voor, alsof Raffles geen onmiddellijk gevaar liep, want anders had men hem natuurlijk wel aanstonds gedood. De

Touaregs waren druk aan het werk, en schenen zich weinig om hem te bekommeren. Zouden zij Raffles weg willen voeren? Maar waarheen dan?

En wat beteekenden die uitgezwermde Touaregs?

Maar plotseling begreep de jongeman dit. Die waren natuurlijk uitgezonden door den chef, om te trachten, ook de beide andere Europeanen in handen te krijgen — misschien wel te doden.

Brand keek nog wel vijf minuten onafgebroken door zijn kijker, en toen hij zag hoe er toebereidselen tot vertrek werden gemaakt, hoe men Raffles te paard deed stijgen en hoe alle Touaregs zich in de zadels wierpen en een haag van menschen om hem heen vormden, hoe ten slotte die geheele wriemelende mierenhoop zich in oostelijke richting verwijderde, kroop hij zoo vlug hij kon terug, en deelde Henderson, die met stijf opeengeknepen lippen toelusterde, mede, wat hij zooeven gezien had.

De reus liet een gegrom hooren als van een getergden leeuw, en barstte toen uit:

— Dan moeten wij hen aanstonds volgen, mijnheer Brand! Voordat wij hen uit het oog hebben kunnen verliezen.

— Zij hebben de paarden en de kameelen meegenomen, James! hernam Brand op doffen toon. Hoe kunnen wij hen te voet volgen en inhalen? Bedenk dat wij hier de woestijn naderen, die zich in het oosten uitstrekt, en dat wij na drie dagen van uitputting zouden zijn omgekomen in de verschrikkelijke, zengende hitte. Wij zouden geen oase passeeren, geen boom, ja, zelfs geen grassprietje!

— Wij moeten paarden hebben, mijnheer Brand! hernam de reus koppig. Hoe dan ook! Mijn God, ik voel mij koud en heet tegelijk worden, als ik eraan denk wat die schurken mylord kunnen aandoen!

— Ik geloof niet dat mylord onmiddellijk gevaar loopt, James, maar wij moeten hem toch dadelijk nagaan. Je spreekt van paarden — maar hoe komen wij eraan?

Henderson wilde antwoorden, toen Brand hem haastig neerdrukte in het hooge gras, want hij had zooeven het ritselen van takken gehoord en de diepe keelgeluiden van de Touaregs, en daar waren zij ook al weder, drie in getal, nu veel dichterbij, en op nauwelijks een paar honderd meter afstand van de beide mannen.

Zij hadden hun paarden ingehouden op een open plek, tuurden om zich heen, blijkbaar besluiteloos wat te doen en toen stegen zij op een

kort bevel van een der woestijnroovers af, en schenen te beraadslagen.

— Daar zijn paarden, mijnheer Brand! fluijsterde Henderson schor. Die moeten wij hebben.

Brand had aanstonds aan hetzelfde gedacht, maar hij vroeg zich af, hoe het mogelijk zou zijn, zich van de dieren meester te maken. De Touaregs waren goed gewapend. Zij hadden een krommen sabel op de heup hangen, een ouderwetsch pistool stak in hun gordel, en in de rechtervuist hielden zij het lange geweer vastgeklemd.

Ongetwijfeld zou het Brand niet moeilijk gevallen zijn, met een paar welgemikte schoten twee der Touaregs te vellen, en met den derden zouden zij het dan wel klaar spelen, maar het stuitte hem tegen de borst, van uit een hinderlaag niets vermoedende tegenstanders neer te leggen.

Daarenboven kon het geluid van de schoten aanstonds de andere roovers, die waren achtergebleven te hulp doen snellen, en dan was hun lot stellig bezegeld.

Maar de Touaregs losten zelf de zaak op door de paarden bijeen te binden, aan den stam van een palmboom en daarop voorzichtig het bosch in te gaan, zich zoo diep mogelijk bukkend.

Zij wilden het zeker onderzoeken, en konden daarbij hunne rijdieren onmogelijk gebruiken, die niet zouden kunnen komen temidden van die dichte boschjes en de kronkelende wortels der zware boomen.

De Touaregs kwamen juist in hun richting, en Henderson en Brand maakten zich gereed voor den strijd.

Zij konden ieder oogenblik ontdekt worden, want het hooge gras zou hen niet lang meer kunnen verbergen.

Maar Brand had om zich heen gezien, en hij zag op eenigen afstand achter zich een zeer zwaar rotsblok, meer dan een meter hoog, aan den rand van een zeer smal, diep ravijn gelegen, op die plek nog geen anderhalve meter breed, en zich naar weerszijden nog versmalend.

Hij stootte Henderson met den arm aan, en zoo snel zij maar konden kropen zij op den buik achterwaarts, met het gelaat steeds naar de Touaregs gewend, totdat zij zich achter dat rotsblok bevonden.

Zij hoorden de takken reeds kraken, en opnieuw de rauwe keelklanken van het dialect dat de woestijnroovers spraken.

Nu hadden zij den bok gevonden, en een hunner slaakte een kreet. Klaarblijkelijk had hij het kogelgat gezien, en begrepen dat het dier zooveen geveld moest zijn. En toen ontdekten zij het platgetreden gras, het paadje, door de lichamen der achteruitkruipende mannen gemaakt — — —

Brand begreep dat hij thans onmogelijk langer mocht wachten.

Hij stootte Henderson opnieuw aan, en beiden sprongen te voorschijn, met hun breed jachtmes in de vuist. Want schieten moesten zij tot iederen prijs trachten te vermijden, wilde hun vermetel plan slagen.

En zoo verrast waren de Touaregs, dat zij ternauwernood den tijd vonden om hun lange scherpe zwaarden te trekken. Gelukkig was de afstand zoo gering, dat zij zelve onmogelijk van hunne geweren gebruik konden maken.

De voorste man deed een woedenden houw naar Brand, die den slag nog maar juist kon afweren met zijn breed jachtmes, en het volgend oogenblik had hij het den man in de keel gestooten, die rochelend ter aarde zonk.

Henderson had reeds een vrij diepen houw opgelopen, maar hij achtte het gevaar niet, drong op zijn tegenstander in, voor die opnieuw kon toeslaan, vatte hem om het middel, hief hem met reuzenkracht op, en wierp hem ver van zich neer.

De Touareg wilde duizelend weder opstaan, maar zijn voet raakte verward in een boomwortel en met een doffen kreet stortte hij achterover en over den rand van het ravijn.

De derde aanvaller greep nu naar zijn pistool, klaarblijkelijk om zijn makkers te waarschuwen, en dat was zijn laatste beweging, want Brand had reeds het gevallen zwaard van zijn tegenstander opgeraapt, en kliefde den Touareg met een enkelen slag het hoofd.

Hijgend stonden beide blanken een oogenblik stil, bezweet en bloedend, want de zwaarden waren vlijmscherp, en hadden hen een paar malen geraakt.

Maar zij achtten deze wonden niet, maar bleven een oogenblik staan luisteren, en wilden reeds op de paarden toesnellen, toen Brand op heeschen toon zeide:

— Wacht even! Hun burnoes! Die kan ons misschien te pas komen.

Haastig ont deden zij de beide gevallen Touaregs van hunne lange, blauwige mantels, die hun tot op de enkels hangen, en waaraan een kap bevestigd is, die over het hoofd kan worden ge-

trokken, benevens van de doeken, die zij gewend zijn, zich bij den tocht door de woestijn voor den mond te knopen.

Zij namen ook de beide zwaarden mede, in hunne scheeden, de breede sjerpen, en liepen toen haastig toe op de drie paarden, die onrustig de ooren spitsten.

De korte, bloedige strijd was blijkbaar onopgemerkt voorbijgegaan voor de andere Touaregs, en reeds zag Brand een troepje van zes man ongeveer een mijl in het noorden langzaam weer afdalen naar den bouwval.

Allen hadden zeker orders gekregen, den hoofdtroep te volgen, na de omgeving te hebben afgezocht.

Door den kijker turend zag hij, hoe die kleine troep even halt hield, scheen te beraadslagen, en toen eveneens in oostelijke richting wegtrok, na tien minuten ongeveer gevolgd door een andere afdeeling, zeker ook uit vijf of zes man bestaande, die van den tegenovergestelden kant was gekomen.

Dat was een gelukkige omstandigheid te noemen, want die afdeelingen wisten blijkbaar niets van elkander, of zij de gevangenen bij zich hadden, en zouden zich zeker haasten, zich bij het gros te voegen.

Nog eenigen tijd wachtte Brand, nu met de revolver in de vuist, en vastbesloten om zijn leven duur te verkoopen, en toen werd de ge-

schoten bok op het derde paard geladen, de beide mannen wierpen zich in den zadel, en zij daalden af naar den tempelbouwval, toen zij nergens een spoor meer konden ontwaren van de Touaregs, die waren achtergebleven.

Geen spoor van strijd, geen druppel bloed viel hier te bespeuren. Raffles was blijkbaar verrast, en had er zelfs niet aan gedacht, tegenweer te bieden aan die overmacht.

En Brand stond wanhopig in het midden van de ruïne, zich afvragend wat hij thans te doen had, en waarheen men Raffles had gevoerd, toen zijn aandacht werd getrokken door een van de pilaren van wit marmmer, die nog overeind waren blijven staan.

Het was alsof daar figuren, letterteekens op stonden

Hij kwam naderbij, en las op het blanke marmmer, in kleine letters, en blijkbaar geschreven met bloed, dat nog niet eens was opgedroogd:

— Djerakia.

Brand slaakte een kreet van opwinding.

Dat had Raffles gedaan! Hij had zich zeker ongemerkt een kleine wonde weten toe te brengen en met zijn eigen bloed dien naam neergeschreven, opdat zijn beide metgezellen zouden weten, waar zij hem terug zouden kunnen vinden — levend of dood!

Vijf minuten later waren de beide mannen op het spoor van de woestijnroovers vertrokken.

DUBEC-RECLAME.

Thans worden uitgereikt:

Mary Pickford,
Betty Balfour, Claire Windsor en
Constance Talmadge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK III.

DE NACHT IN HET KAMP.

Drie dagen waren verlopen.

De Touaregs, steeds aangevoerd door Sid Fedoel Gabbas, hadden iederen dag een dertigtal mijlen in oostelijke richting afgelegd, zonder zich al te zeer te overhaasten, zonder de paarden te veel te vermoeien.

Nimmer had Raffles zijn plaats te midden van de woestijnroovers mogen verlaten, en hij had zich altijd omringd gezien door vlijmscherpe sabels, lansen en geladen geweren.

Want er waren zeker wel vijftien of nog meer roovers, die voorzien waren van uitmuntende repeteerkarabijnen, en Raffles bedacht vol bitterheid, dat zij die naar alle waarschijnlijkheid te danken hadden aan den handelsgeest van zijn eigen landgenooten, die er zich niet veel om plegen te bekommeren in wier handen hun handelswaren komen, als zij er slechts geld mee kunnen verdienen.

Des avonds werden de tenten opgezet, en Raffles werd naar een der grootste daarvan gevoerd, waar hij scherp bewaakt werd door de Touaregs, die bij vieren tegelijk moesten waken en hem in het oog houden, met de sabel in de vuist, en met het strikte bevel, bij de eerste verdachte beweging toe te slaan.

Maar Raffles had er niet aan gedacht, een poging tot ontvluchting te wagen onder deze omstandigheden.

Hij wist wel dat het tot de onmogelijkheden zou behooren geheel alleen uit dat kamp te vluchten, en, al zou hij daarin slagen, ver weg te komen.

Men zou hem onmiddellijk achterna zetten, en hem weer vatten.

En daarom sliep hij iederen nacht vast en rustig, de enkels aaneengeketend, en om hem heen zaten roerloos vier Touaregs, en de scherpe klingen van hunne sabels blonken in het licht van de kleine olielamp, die aan de middelste tentpaal was opgehangen.

En het was tegen het vallen van den avond van den derden dag, dat de ruitertroep het kleine plaatsje Djerakia binnentrok.

In Afrika wordt nimmer een stad gesticht, een dorp, of zelfs maar een gehucht, tenzij er in de

onmiddellijke nabijheid water is, en zoo konden mensch en dier zich hier dan ook aanstonds schadeloos stellen voor het geleden gebrek gedurende die drie dagen.

Maar de Touaregs drinken heel weinig, en schelden hem die het tegenovergestelde doet minachtend voor „kikvorsch”.

In de toenemende duisternis teekenden zich op een afstand van niet meer dan eenige mijlen de grillige vormen der bergen af, en men kon duidelijk het klateren hooren van den stroom, die daarginds in het noorden zijn bron had, en langs het plaatsje stroomde, om zes mijlen verder plotseling in het zand als vermoord te worden en in den bodem te verdwijnen op die raadselachtige wijze, die nog steeds niet geheel en al is opgehelderd.

De geleerden meenen, dat zich onder den bodem van Afrika ontzaglijke oceanen moeten bevinden, ware binnenzeeën, maar een bewijs voor die stelling is nog niet geleverd — tenzij men het verdwijnen van de rivieren in den bodem als zoodanig wil beschouwen.

Het plaatsje telt omstreeks zeshonderd inwoners, die echter dien troep Touaregs zonder eenige geestdrift ontvingen, en zich voorzichtig binnenshuis hielden, rijkhalzend uitziende naar het oogenblik, waarop die bloeddorstige, ongewenschte gasten weder zouden vertrekken, al was het dan ook met medeneming van een paar stuks vee, en wat paarden en kameelen, als het niet anders kon.

En dan zouden de inwoners zich nog gelukkig prijzen, wanneer het daarbij bleef, en niemand vrouw of dochter behoefde af te staan, zooals maar al te vaak geschiedde bij het doortrekken van die woeste horden.

Hun komst was waarschijnlijk reeds gemeld door een van de herders, die laat met zijn kudde was teruggekeerd, en hen in den rossen gloed van ondergaande zon hadden zien naderkomen, ontzaglijke schaduwen voor zich uit werpend.

De Touaregs wisten wat die stilte te beduiden had, en zij grijslachten, zoodat al hun puntig bijgevilde, zwart gemaakte tanden te zien kwamen.

Het deed hun goed, dat die onnoozele dorpsbewoners vrees voor hen koesterden.

Morgen zouden zij wel zien, of er niets te halen viel — vee, paarden, of mooie vrouwen.

Wat Raffles betreft — hij kende dit plaatsje zeer goed, zooals hij den geheelen omtrek kende.

Want het was inderdaad dicht bij Djerakia, dat hij, een aantal jaren geleden, een deel verborgen had van een groote hoeveelheid goud en diamanten, die hij eenigen tijd daarvoor ontdekt had in een kelder bij Tomboektoe.

In het nauw gedreven, destijds, door de Engelsche politie, had hij niet beter weten te doen, dan den schat hier achter te laten.

Het was hem een raadsel, hoe Lupin dit ooit had kunnen vernemen, want hij wist zeker, dat hij het alleen aan Brand had medegedeeld, die de geheele zaak zelfs reeds vergeten scheen te hebben, en dat hij niemand anders in het geheim had genomen. Zelfs Henderson bevond zich bij die gelegenheid elders.

Het was mogelijk dat een inwoner hem had bespionneerd, zonder dat hij het wist — maar waarom had die man dan van zijn wetenschap geen gebruik gemaakt, door den begraven schat weg te halen?

Nu, hoe dit ook mocht zijn — Lupin kende het feit, en hij kende alleen de plek niet.

En Raffles begreep, dat thans het oogenblik ging naderen, waarop hij over al zijn geestkracht zou moeten beschikken, misschien wel den dood onder het oog zou moeten zien.

Djerakia bestaat uit niet veel meer dan een rechte straat, ter weerszijden bezet met lage, vierkante huisjes van slechts één verdieping, opgetrokken uit riet, dat met een soort kalk bepleisterd is, en vervolgens geel of wit geschilderd. Slechts weinige palmboomen groeiden in de onmiddellijke nabijheid, verder wat vijgeboomen, cactussen en hoog gras, dat een geelgroene kleur had en dat zoo droog en hard was als hout.

Het spreekt vanzelf dat zelfs dit weinige groen, deze paar dozijnen boomen, daar niet hadden kunnen groeien als er geen water was geweest.

Maar het plaatsje heeft een bron, die maar zelden opdroogt, en die gevoed wordt door een van die geheimzinnige, onderaardsche stroompjes waarvan wij reeds gewaagd hebben.

Op een afstand van bijna twee kilometers begonnen de eerste uitloopers van het gebergte, maar nog slechts in den vorm van lage heuvels, diep onder het zand bedekt, en die er uitzagen

als reusachtige golven, die gestold zouden zijn tot onbeweeglijkheid.

Heel in de verte, ternauwernood zichtbaar voor het bloote oog, verhieven zich de kammen van het gebergte, en verder was er niets anders meer te zien dan zand en nogmaals zand.

De troep, aan welks hoofd Sid Fedoel Gabbas reed, werd begroet door een groot aantal vrouwen en kinderen, en Raffles begreep, dat het de vrouwen moesten zijn van de Touaregs zelve, daar de inwoners van het stadje wel niet zulk een luidruchtige verwelkoming op touw zouden hebben gezet.

De meeste vrouwen waren jong, zelfs zeer jong nog, veertien of vijftien jaar, en er waren buitengewoon schoone onder, met hun lichtbruine gelaatskleur, en hun fonkelende, gitzwarte oogen. Enkelen hadden de tanden nog niet zwart gemaakt, en zij schenen zelf niet te begrijpen, hoeveel schooner zij waren dan hare rasgenooten, die haar prachtige, blinkend witte tanden, vervormd hadden door ze tot een punt te vijlen, en ze rood of zwart hadden gekleurd.

Die vrouwen omringden dadelijk schreeuwend de Touaregs, en drie of vier van haar wierpen zich vol eerbied plat op den grond neder voor Sid Fedoel Gabbas, op gevaar af, onder de fijne hoeven van zijn paard te geraken.

Maar het duurde niet lang of er mengden zich onder de vreugdekreten uitroepen van verbazing en schrik, en vijf minuten later was de oorzaak van dat gejammer bekend — er bleken drie Touaregs op het appèl te ontbreken.

Bij een troep van honderd mannen mist men niet zoo spoedig drie bepaalde personen, en zoo was het dan ook verklaarbaar, dat men nu, zij het dan ook met eenige schrik en verwondering tot de ontdekking kwam dat drie der mannen mankeerden.

De vrouwen werden echter al spoedig getroost met de mededeeling, dat zij waarschijnlijk onderweg eenig wild hadden bespeurd, en zich van den troep hadden afgezonderd om het na te jagen.

Het druischte wel in tegen de strenge orders, en de aanvoerder keek dan ook zeer duister en dreigend — maar men achtte dit de eenige verklaring en als de Touaregs levend terugkeerden, dan zouden zij wel merken wat het zeggen wilde, de bevelen van den strengen, wreed en aanvoerder in den wind te slaan.

Even voor men het dorp binnentrok werd Raffles gedwongen om af te stijgen, en zijn handen werden hem nu stevig op den rug ge-

bonden. Hij had geen woord verloren van wat er zoeven gesproken was, en wie de beteekenis had weten te ontraadselen van den flauwen glimlach om zijn lippen, die zou begrepen hebben hoe Raffles op zijn beurt de afwezigheid van die drie Touaregs verklaarde.

Bijna zeker was dit het werk van Brand en Henderson geweest — zijn trouwe vrienden zouden hem niet in den steek laten, en hij wist dat hij op hen zou mogen rekenen, nu hij in zulk vreeselijk gevaar verkeerde.

Wat het verraden betreft van de plek, waar zijn schat begraven had — hij dacht er zelfs geen oogenblik aan. Op het woord van een man als Lupin kon men niet vertrouwen, en al zou deze hem het leven en de vrijheid beloven, indien zijn vijand hem den schat uitleverde, het mocht de vraag heeten of hij die belofte zou nakomen, en dien lastigen, machtigen tegenstander niet door sluipmoord uit den weg zou laten ruimen.

Hij zou dus stellig moeten sterven, tenzij zijn beide vrienden in de onmiddellijke nabijheid waren, en zich een kans wisten te scheppen tot hem door te dringen. Raffles wist evenwel hoe moeilijk dit zou zijn, schier onmogelijk, en dus bereidde hij zich als een dapper man voor op het onvermijdelijke einde. Te dikwijls had hij den dood onder de oogen moeten zien, om bevreesd te zijn voor zijn komst.

Hij stond nu onbeweeglijk op het groote, ronde plein, dat zich omstreeks halverwege de eenige straat bevond, die alleen maar als zoodanig kenbaar was, omdat zich aan weerszijden lage huisjes bevonden, en zijn bliken gingen onderzoekend rond.

Daar, ver in het noorden, waar de uitloopers der bergen begonnen, was de plek, waar hij het goud, de juweelen en de sieraden verborgen had, en zoo goed, dat slechts het toeval den schat zou kunnen doen ontdekken.

Al zocht men er met een ruitertroep van honderd man, maanden en jaren naar — men zou ze niet kunnen vinden, en dat wist Raffles zoo goed, dat hij zachtjes glimlachte.

Maar men had hem voortdurend in het oog gehouden, want hij hoorde aanstonds een stem dicht bij zijn oor, en toen hij rustig het hoofd omwendde, zag hij in de flikkerende, zwarte oogen van Fedoel Gabbas, die hem toebeet:

— Je zult niet lang meer glimlachen, onge-loovige hond, wanneer je niet spoedig besluit, ons de plek aan te wijzen, waar je den schat

begroef. Het komt mij voor dat je onze gebruiken kent?

— Ja, ik had het voorrecht, geruimen tijd in dit land te reizen! antwoordde Raffles, in het dialect dat de aanvoerder gebruikte. Gij ziet wel dat ik zelfs Uw taal een weinig spreek.

— Dan zul je ook weten, welke middelen wij weten toe te passen om hun, die niet willen spreken, den tong wat lossen te maken?

— Ik weet, Fedoel Gabbas, dat gij Touaregs in vindingrijke wreedheid slechts weinig achter staat bij de Chineezers, die meesters zijn in de kunst van het martelen! antwoordde Raffles bedaard. Maar monsieur Lupin heeft U zeer slecht ingelicht aangaande mijn hoedanigheden, goede zoowel als slechte, als gij denkt dat mij dit vrees kan aanjagen! Mijn ja is ja — mijn neen is neen. Heb ik eenmaal gezegd dat ik U de plek niet zou aanwijzen — dan zult gij ze ook uit mijn mond niet vernemen!

Gabbas keek Raffles geruimen tijd strak aan, en zeide toen kortaf:

— Wij zullen zien!

Hij draaide zich om, en verjoeg met enkele ruwe woorden zijn vier vrouwen, die nieuwsgierig, toch ook wel wat angstig naderbij waren geslopen om naar den gevangenen *giaur* te zien, met zijn trotsche, edele houding, en die nu verschrikt wegstoven, onder den dreigenden blik van hun heer en meester.

Er klonken een paar scherpe bevelen, en de vrouwen moesten de tenten en al het huishoudelijk gerei, dat meestal werd meegevoerd, haastig inpakken en opladen, want men zou verder trekken naar het noorden, tot aan den voet van het gebergte. De aanvoerder begreep natuurlijk heel goed, dat Raffles niet zoo dwaas zou zijn geweest, een kostbare schat te begraven midden in de woestijn, aan den voet van een palmboom, of dicht bij de bron, met de wetenschap dat de eerste de beste samoen de plek onder een laag van twee of drie meters fijn zand zou kunnen bedelven.

Schreeuwend liepen de vrouwen rond, dreven de kameelen bijeen, die haastig beladen werden, en een half uur later reeds, toen de woestijn al gehuld was in die zonderlinge paarse schemering, welke men alleen in die streken aantreft, trok de groote troep weer verder, naar het noorden, en nog altijd waren de drie Touaregs niet komen opdagen.

De maan scheen helder en vol aan den klaren hemel, als kristal fonkelden de sterren, toen de troep ongeveer anderhalf uur later weer stil

hield, en nu blijkbaar voor goed, aan den voet van de bergen, die zich dreigend en somber verhieven, en in wier kloven en ravijnen de maan grillige, angstaanjagende schaduwen wierp.

Hier en daar verhieven de bergen zich tot een hoogte van meer dan vijftienhonderd meter, en op hunne hellingen trof men boomsoorten van allerlei luchtstreken aan — van de tropische tot de gematigde, al naar de hoogte waar zij zich bevonden.

En onmiddellijk werd het kamp in gereedheid gebracht, met een vlugheid, welke men alleen bij nomaden aantreft, gewend om hun geheele leven zwerfend door te brengen. De tenten werden opgezet, op een gunstige plek, en beschermd tegen den heeten woestijnwind, men liet de kameelen knielen, zij werden ontpakt, vervolgens gekluisterd, en de vrouwen gingen water halen in het heldere stroompje, dat van een berghelling met een zacht geruisch dalwaarts stroomde.

Dicht bij een groepje palmboomen, waarvan de kruinen zachtjes ruischten in den nachtwind, werd de groote tent van Fedoel Gabbas opgericht. Zij was vervaardigd uit dicht ineengeweven linnen, versierd met vuurroode strooken en kwasten, en zij werd uitgehouden door twee schuins geplaatste staken, met vergulde knoppen, waaronder witte paardenstaarten afhingen, bij wijze van versiering.

Kampvuren werden ontstoken van gedroogde kameelmest, die een doordringenden geur verspreidden, en daarop werden aanstonds, in aarden potten, de soep van hertenvleesch en de nationale *koesh-koesh* bereid.

Men had Raffles, wiens handen nog altijd op zijn rug gebonden waren met koorden van gespleten rottan aan een der palmboomen vastgebonden, en de aanvoerder kwam nu nogmaals voor hem staan, ditmaal in gezelschap van Lupin en begon langzaam:

— Ik denk, blanke, dat wij nu dicht in de nabijheid zijn van de plek! Is het zoo niet?

— Alles is betrekkelijk! antwoordde Raffles rustig. Allah zelf heeft U dat reeds geleerd. Sommigen zullen het dichtbij noemen — anderen weer veraf!

Een oogenblik scheen het alsof de Touareg zich niet zou kunnen beheerschen. Hij deed een woesten greep naar het gevest van zijn zwaard, dat met fijn riet omvlochten was, en trok het ten halve uit de scheede, maar Lupin hief kalm de hand op, en zeide:

— Dat zou ons niet veel verder brengen, vriend Gabbas! Want een doode kan ons de

plek niet aanwijzen, en ik heb niet veel lust er nogmaals naar te gaan zoeken!

— Aha! Dat heb je dus al eens ondernomen, Lupin? vroeg Raffles, ditmaal in het Fransch.

— Daarvan maak ik volstrekt geen geheim! antwoordde Lupin schouderophalend. Een jaar geleden ongeveer heb ik er met dezen bruinen vriend naar gezocht — ongeveer een maand lang! Ik beken dat ik toen reeds begon te gelooven, dat mijn zegslieden mij maar wat op den mouw hadden gespeld, maar zij bezwoeren, dat de schat daar moest zijn, en ik ben nu wel verplicht, hen te gelooven! Komaan, Raffles, zou je nu niet liever eieren kiezen voor je geld?

— Neen, Lupin! antwoordde Raffles bedaard.

De Touareg was nog wat naderbij gekomen, met een dreigende uitdrukking op zijn gebruint gezicht, en nu vroeg hij spottend:

— Je hebt zeker honger, Engelschman?

— Ik kan niet ontkennen, dat een smakelijke karbonade, wat salade van palmknoppen, wat versch brood mij welkom zouden zijn.

De Touareg grinnikte, zoodat al zijn tanden te zien kwamen, zwart en scherp, en antwoordde toen:

— Nu, we zullen je voedsel geven! Ik wil geen tijd meer verliezen! Je zult op je wenken bediend worden!

Hij wenkte een zijner vrouwen, zeer schoon, zeker nog geen zestien jaar, die heupwiegend naderbij kwam, de oogen gevestigd op het ge-laat van Raffles.

Gabbas richtte een kort bevel tot haar, zij snelde weg, keerde een oogenblik later weer terug met een houten kom, waarin zich kleine stukjes vleesch bevonden, drijvend in een geurige bouillon, en zij trad met die kom vlak voor Raffles, en begon hem de stukjes vleesch achter-eenvolgens in den mond te steken, terwijl haar prachtige, fluweelzwarte oogen strak op zijn ge-laat bleven gevestigd.

Raffles proefde onmiddellijk dat het vleesch sterk gepeperd was en bovendien zout.

Het was alsof hij voorzag wat zijn vijanden van plan waren, want hij zeide reeds na vijf, zes stukjes, dat hij genoeg gegeten had en verzocht alleen om wat brood.

Men bracht hem een stuk bruin brood — het was sterk gezouten.

Raffles keek Gabbas strak aan, wendde toen het hoofd af, en weigerde verder voedsel.

Hij werd losgemaakt van den boom, maar zijn handen en voeten bleven stevig aaneenge-

bonden, en men stond hem toe, te slapen aan den voet van den palmboom. Zes mannen be- waakten hem om beurten, die in een kring om hem heen zaten, en Raffles begreep wel dat er aan ontvluchten niet te denken viel.

Langen tijd bleef hij wakker liggen, en luis- terde naar de geheimzinnige geruchten van de woestijn, het verre, schorre blaffen van den jak- hals, het krijschend geschreeuw van een troep apen, heel ver in het zuiden, het ruischen van den wind in de kruinen der palmboomen en het klaterend gerucht van het bergstroompje.

Vanwaar hij lag kon hij een groote strook zand overzien, overgoten door het schijnsel van de maan. Nu een dan zag hij gedaanten van Touaregs langzaam heen en weer schrijden, met het geweer in den arm. Dat waren de wacht- posten, en scherp teekenden zich hunne donkere schaduwen af op het zand.

Hij dacht aan Brand en Henderson. Zij moes- ten erin geslaagd zijn, te ontkomen, en drie hunner vijanden te verslaan, anders zouden de andere afdeelingen die zich nog bij den troep hadden kunnen voegen, zeker wel gerapporteerd hebben wat er geschied was. Ieder van die troepjes dacht natuurlijk van het andere, dat het de beide blanken wel zou hebben gevat, en toen zij bijna een dag later den hoofdtroep had- den ingehaald, was het natuurlijk te laat om nog terug te keeren, en Lupin meende niet anders of de beide helpers van Raffles hadden de vlucht genomen, volgens diens inzicht althans.

Hij luisterde scherp toe, telkens verwachtend dat hij den bekenden kreet van den merel zou hooren, maar hij luisterde vruchteloos.

Misschien begrepen Brand en Henderson wel, dat het een onmogelijke onderneming zou zijn, op dezen open plek een poging te wagen om Raffles te bevrijden. Kilometers ver strekte de vlakke zich uit in het zuiden, vanwaar zij toch moesten naderen, en de waakzame Touaregs zouden hen dadelijk zien, bijna even goed als bij dag, zoo helder was het licht van de volle maan.

Waar men zelfs de kleinste woestijnrat op honderden meters afstand duidelijk kon zien, daar zouden twee volwassen mannen zich on- mogelijk kunnen verbergen. Om te beginnen moesten zij dus een zeer grooten omweg maken, dwars door de bergen heen, want dat was de eenige manier, om het kamp althans tot op een

honderd meters ongemerkt te naderen. Maar daar waren nog altijd honderd welbewapende mannen, bekend om hun wreedheid en strijdlust, en wat konden twee lieden daartegen uitrichten? Hier moest met list worden te werk gegaan, en Brand zou wel zoo verstandig zijn, geen over- ijelde dingen te doen, die hun alle drie den dood konden brengen.

Er moest daarginds in de bergen wel ergens een plek zijn, vanwaar men in het kamp kon neerzien, en wie weet bevonden zijn beide trouwe vrienden zich daar wel, en konden zij zien waar hij was.

De nacht verstreek echter, de vermoeienis deed zich gelden, en eindelijk sliep Raffles in. Maar nog voor de dag aanbrak werd hij wakker, door een hevigen dorst gekweld. Hij vroeg om water, maar het werd hem geweigerd. Berus- tend haalde Raffles de schouders op. Hij wist wat dit alles beteekende. De zon kwam op, er kwam leven in het kamp, vrouwen liepen schuw voorbij, thans het gelaat gesluierd, zoodat alleen haar gloeiende oogen zichtbaar waren, en de ochtendmaaltijd werd bereid. Hij bestond uit een soort van beschuit en scrappenkaas.

Raffles kreeg van de droge beschuit te eten, die hij slechts met moeite kon doorkrijgen, en toch at hij er zooveel van als hij maar kon, vastbesloten zich tot het uiterste tegen zijn vijanden te verzetten, en begrijpend dat hij daartoe sterk zou moeten zijn.

De aanvoerder kwam uit zijn tent te voor- schijn, rekte zich uit, kwam op Raffles toe, keek hem een kort oogenblik spottend grijnslachend aan, en sprak vervolgens met Lupin, die ook zoeven uit zijn tent was gekomen, en langzaam bevestigend met het hoofd scheen te knikken op een vraag van Gabbas.

Beiden keerden weer terug, en Lupin vestigde zijn zonderling lichtende oogen op het gelaat van Raffles, en zeide:

— Raffles, wij vragen het je thans voor de laatste maal, en ik wijs er je op, dat het ant- woord voor jou het einde kan beteekenen, of je ons den schat wilt aanwijzen!

— En voor de laatste maal antwoord ik neen, Lupin! antwoordde Raffles vast.

— Wij zullen zien hoever je koppigheid gaat! schreeuwde Lupin woest. Vooruit, kerels! Aan het werk, begraaft hem!

HOOFDSTUK IV.

SULEIKA.

De Touaregs begrepen klaarblijkelijk onmiddellijk wat er van hen verlangd werd en wat er nu ging geschieden, want een viertal hunner nam korte spaden ter hand en begon vol ijver een gat in het heete zand te graven, omstreeks een halve meter in doorsnede, en omstreeks een meter diep.

Raffles was even verbleekt, want hij kende de gebruiken der wreede woestijnrovers, maar onmiddellijk herstelde hij zich weer. Hij wilde niet, dat zijn doodsvijand hem op de geringste zwakte zou kunnen betrappen, zelfs niet in het gezicht van een verschrikkelijken marteldood.

Toen de kuil bijna gereed was, vreesde hij een oogenblik, dat men hem de oogleden zou afsnijden, zooals menigmaal gebeurt bij de Chaamba's, als zij verraad willen straffen. De ter dood veroordeelde wordt dan in het zand begraven waaruit alleen zijn hoofd steekt, men snijdt hem van te voren de oogleden af, en daar hij nu de oogen niet meer kan sluiten, sterft hij onder de verschrikkelijkste pijnigingen, door den invloed van de brandende zon, die hij onmogelijk kan ontgaan. Meestal zijn de ongelukkigen nog voor het vallen van den avond razend krankzinnig. En dan maakt de dood een einde aan hun lijden.

En wie weet had Raffles het alleen te danken aan de omstandigheid, dat hij juist over zijn geestelijke vermogens moest beschikken, dat men dit verschrikkelijke niet toepaste.

Toen de kuil diep genoeg was, werd Raffles aangegrepen en er met gebonden voeten nog steeds rechtstandig ingeplaatst, waarna het zand om hem heen weer werd aangestampt. Men had zijn armen langs zijn lichaam gebonden, en hij stak alleen met de schouders en het hoofd boven het zand uit.

Een verschrikkelijke dorst kwelde hem.

Maar al dien tijd bleef hij Lupin onverschrokken aanzien, als wilde hij hem tarten, en al voelde hij een zware drukking op de borst, al ging zijn ademhaling moeilijk, hij glimlachte niettemin, en zeide:

— Ik dacht wel dat dit middel zou worden toegepast, Lupin! Nu ik moet zeggen dat het je waardig is! En geloof je dat dit mij tot spreken kan dwingen? Beproof het dan maar!

Lupin uitte een vloek, en zeide eer kort bevel. Een vrouw, het zelfde schoone schepsel, hetwelk Raffles den dag tevoren het zoute vleesch gevoerd had, kwam aanloopen met een steenen kom vol frisch bronwater, en plaatste die zoo dicht voor het gelaat van Raffles, dat zijn lippen bijna den komrand konden bereiken.

Bijna — maar toch niet geheel en al!

Raffles zag dat haar lichtbruine handen met de roodgeverfde nagels heel even trilden, toen zij den kom voor hem neerzette. Hij glimlachte, en zeide in haar eigen taal iets vriendelijks tot haar, en de vrouw uitte een zachten kreet, stond haastig op uit haar gebukte houding, en snelde weg, de tent van haren heer en meester binnen, die een dreigend gegrom had doen hooren, als van een hond die getergd wordt.

Intusschen was de zon reeds hooger aan den hemel gerezen, en de hitte werd bijna onduelbaar.

Hoe sterk Raffles ook was, lichamenlijk en geestelijk — hij begreep wel dat hij deze onmenselijke pijniging met ongedekt hoofd staande in een kuil, terwijl het fijne zand hoe langer hoe meer hem als in een tang vatte, onmogelijk langer dan eenige uren zou kunnen uithouden. Hij versmachtte nu reeds bijna van dorst, maar dat was niet eens het ergste. Het verschrikkelijke was die meedoogenlooze zon, die aanstonds haar stralen loodrecht op zijn onbeschermd hoofd zou neerzenden, en hem gek zou maken, of hem zou doodden.

Lupin keek met een blik vol haat en spot op hem neer, en zeide toen:

— Nu zullen wij je een uurtje overlaten aan je eigen gedachten, geachte collega — en dan komen wij nog eens informeeren hoe het met je staat, en of die gedachten misschien veranderd zijn.

— Nooit! zeide Raffles rustig.

— Wij zullen wel zien! hernam Lupin met een blik, vol doodelijk venijn op den weerloozen tegenstander. Dat hebben anderen gezegd, in denzelfden toestand — en zij hebben geen woord kunnen houden! Het is duidelijk, dat je niet weet wat het eigenlijk is, Raffles! Maar over een uur zul je het weten, en ik hoop alleen maar dat je dan nog de kracht zult hebben tot spre-

ken, en ons de plek zult noemen. Je kunt natuurlijk schreeuwen, om ons te waarschuwen dat je je bedacht hebt. Je houdt je nu goed, je vervloekte trots dwingt je ons te tarten, ellendige Brit, maar wij zullen eens zien, hoe lang die trots het uithoudt!

En met een woedende beweging spuwde hij zijnen doodsvijand in het gelaat.

Raffles werd bleeker dan een doode, en het leek of hij een wanhopige beweging maakte om zich te bevrijden, en die onduldbare belediging terstond te wreken.

Maar het zand vatte hem als in een stalen pantser, en hij zeide afgemeten, zijn grijze oogen vol haat op het gelaat van den lafthartigen schurk:

— Dat zal ik nooit vergeten, Lupin! En eenmaal zul je je dit berouwen!

Den Fransche bandiet haalde grijnslachend de schouders op, en een oogenblik daarna verwijderden zich allen, op twee Touaregs na, die op eenigen afstand de wacht hielden, ofschoon dit volkomen overbodig mocht heeten. Zelfs al was Raffles geheel vrij geweest in zijn bewegingen, dan nog zou het hem onmogelijk zijn geweest, zich los te maken uit de verschrikkelijke omhelzing van het zand, dat hem dreigde te verstikken.

Waarschijnlijk waren de Touaregs voornemens, te gaan jagen, misschien wel een strooptocht te ondernemen, of een onderzoek in te stellen in de bergen.

Alsof een brandmerk hem geschroeid had op het voorhoofd, zoo voelde hij de plek branden, waar Lupin hem in het gelaat had gespuwd.

Een kort oogenblik sloten zich zijn oogen.

Zou dit het einde zijn?

Hij wist dat hij de plek niet zou verraden, omdat hij het nu eenmaal niet wilde, maar hoe lang zou de marteling moeten duren? Hoe lang zou dat fijne, verraderlijke zand noodig hebben, om heel langzaam, korreltje over korreltje omhoog te rollen, de kuil geheel te vullen, door zijn kleederen heen te dringen, en hem te versmoren?

Zouden hitte en dorst hem niet waanzinnig maken? Wanneer zou het einde komen — binnen een uur — vanavond misschien pas? En waar waren zijn vrienden? Waren zij in de buurt, en zouden zij hem nog te hulp kunnen komen?

In zijn onbeweeglijk hoofd dwaalden zijn oogen zoover mogelijk over het kamp! Hij zag een twaalftal groote tenten, de groote tent van het opperhoofd, hij zag de groepjes palmboo-

men, en dan verder het gebergte, dat grillig oprees, met zijn kloven, zijn diepe ravijnen, en hoogerop zijn bosschen van eikenboomen.

De Touaregs moesten deze plek goed kennen, en er reeds meermalen geweest zijn, want Raffles zag nu hoe wel bijna zestig mannen zich op de ruggen van hunne paarden wierpen, en langs den voet van de bergen de vlakke insnelden, waarschijnlijk om op jacht te gaan.

In het tentdorp bleven niet meer over dan ten hoogste dertig of veertig mannen, die nu bijna allen neergehurkt zaten voor hunne tenten, en aan hun vrouwen het werk overlieten om de kameelen te voederen en te drenken, kleederen te herstellen, en de tuigen der paarden na te kijken.

Wat er achter hem was — dat kon Raffles natuurlijk onmogelijk zien, en hij kon er zelfs bijna niet meer in slagen, het hoofd een heel weinigje terzijde te draaien, want reeds begonnen zijn halsspieren hem pijn te doen.

En hij kon dus ook niet zien dat uit de tent, die aan het opperhoofd toebehoorde, en die zich schuin achter hem bevond, een vrouw te voorschijn trad, naar het uiterlijk te oordeelen nog een meisje, die aandachtig om zich heen keek, en daarop, met een kruik bevallig op het donkere hoofd gesteund, in zijn richting kwam, om zich naar de bron te begeven.

Zij beschreef een kleine boog, ging langs een der wachters, en nu pas zag Raffles de sierlijke gedaante, de pantalon van witte zijde, de fijne bruine enkels, versierd met gouden ringen en de kleine voetjes, waarvan verscheidene teenen ook kostbare ringen droegen.

Zij kwam onverschillig aanloopen, met haar wiegenden, bevalligen gang als van een hinde, en toen — Raffles meende eerst dat het bij toeval, dat het bij ongeluk moest zijn — toen stiet zij in het langsgaan, snel en handig met een van die kleine voetjes den houten drinkkom wat dichterbij de lippen van den man, die tot een langzamen marteldood veroordeeld was.

Zij keek zelfs niet naar hem, maar ging met denzelfden heupwiegenden gang verder.

Maar Raffles, gekweld door een verschrikkelijken dorst, zette onmiddellijk zijn tanden in den rand van het bakje, en begon te drinken, terwijl hij met behulp van zijn mond, den bak een weinig meer deed hellen.

Hij had het water reeds ten halve opgedronken, en het was als een zalige verrukking, die zich in hem uitgoot, het was als een nieuw leven, dat door zijn aderen stroomde, toen een van de

wachters het zag, haastig naderkwam, en met een achter in zijn keel gegromden vloek den bak weer achteruitschoof.

Dat was weer drie uren verloren met dien vervloekten giaur!

Hij keek argwanend rond, en zag Suleika, de lievelingsvrouw van Fedoel Gabbas met haar kruik op het hoofd naar de bron gaan.

Wantrouwend keek hij haar na. Toen hervatte hij zijn plaats, op een tiental meters afstand en hield zich slapende.

Er verliepen omstreeks tien minuten, en toen keerde Suleika weder terug van de bron, en weer voerde haar heur weg langs den rampzaligen gevangene, en toen zij zag, dat de bak buiten het bereik van zijn mond was, schoof zij met een haast onmerkbaar beweging van den voet, opnieuw in het langsgaan, den kom wat dichtër naar het hoofd van Raffles.

Maar nu had de man die zich zoo sluw slapende hield het gezien, hij stond op, kwam dreigend naderbij, en zeide barsch:

— Wees voorzichtig Suleika! Bedenk dat gij U blootstelt aan den toorn van Uwen heer, als gij tegen zijn bevelen handelt!

De jonge vrouw wierp den man slechts een koelen, verachtelijken blik toe en ging toen met trotsch opgeheven hoofd verder, en de man slingerde met een woeste beweging den houten kom weg, dien Raffles in dien tijd geheel had kunnen ledigen.

En deze vroeg zich af hoe het mogelijk was, dat een paar handenvol water een mensch, die het leven reeds vaarwel had gezegd, en die op het punt stond, den dood als een verlossing aan te roepen, konden opwekken tot nieuwe kracht, tot een nieuw leven! Het bloed stroomde weder snel door zijn aderen, de drukking was weggenomen van zijn keel. Wel klopte zijn hart nog altijd met veel te krachtige slagen, door de heftige drukking van het zand, en achter zijn oogen voelde hij een vreeselijke gloeing, te weeggebracht door de brandende zon op zijn ongedekt hoofd.

Hij wist ook wel dat op deze wijze de dood onvermijdelijk moest komen, maar het waren toch eenige kostbare uren gewonnen, en wie weet wat er in dien tijd kon gebeuren.

Bijna een uur verstreek. De zon brandde fel op het roode zand, en de hitte werd weder ondragelijk.

Een paar malen was Suleika voorbijgegaan, en Raffles zag iets in haar donkere oogen, dat sprak van meer dan medelijden. En de zon had

haar middaghoogte bijna bereikt, toen zij opnieuw uit de groote tent trad, die zij met haren heer en meester en nog vier andere vrouwen deelde, en nu had zij een groot palmbiad bij zich, en dit stak zij zoo bij het hoofd van Raffles in het zand, dat de schaduw er van het beschermdde.

Onmiddellijk kwamen de twee Touaregs nader om het blad weer te verwijderen, maar de vrouw richtte zich hoog en trotsch op en zeide zich tot den eersten wachter wendend:

— Ik waarschuw je, Sliman! Bedenk wie ik ben! Het geschiedt op mijn verantwoording. Ik zal den heer zelf zeggen wat ik deed! Ik wil niet dat deze man zoo sterft!

De Touareg scheen nog even in beraad te staan, maar toen bedacht hij zich dat deze vrouw de dochter was van een machtig Sheik, dat zij de lievelingsvrouw was van den aanvoerder, en dat zij steeds grooten invloed op hem had gehad, terwijl de andere vrouwen nog altijd verkeerden in dien staat van dienstbaarheid en halve slavernij, zooals ze daarginds reeds eeuwen bestaat, van het oogenblik dat de eerste Arabier door de woestijn trok.

Hij bromde iets, wierp een blik vol haat op den blanke en toen nam hij zijn post weer in, vastbesloten om de geheele verantwoordelijkheid op Suleika te doen neerkomen.

En toen ook de andere man zich verwijderd had, hurkte de jonge, schoone vrouw voor dien man neer, van wien zij niets anders kon zien dan het door de zon geblakerde hoofd en vroeg zachtjes:

— Lijdt gij veel, vreemdeling?

— Het is mij nu beter! antwoordde Raffles, en hij deed een pijnlijke poging om te glimlachen. Zonder Uw toedoen zou de zon mij waarschijnlijk spoedig geroosterd hebben als een kreeft! Die schaduw is verkwikkend en heilzaam. Maar neem dat blad weg. Gij stelt U mijnentwege aan een groot gevaar bloot, en dat wil ik niet!

— Ik neem het blad niet weg! zeide Suleika eenvoudig. En ik vrees Sid Fedoel Gabbas niet!

Zij wong de kleine, bruine handen, als wanhopig door het denkbeeld dat zij dien man niet zelf, geheel alleen kon uitgraven, en toen hernam zij heel zacht:

— Wenscht gij iets? Wilt gij voedsel? Wilt gij nog water?

— Ik zou alleen wenschen — dat ik hier vandaan was! antwoordde Raffles met een flauwen

glimlach. En dat zal bezwaarlijk gaan, dat weet ik wel!

De jonge vrouw scheen in diep nadenken te verzinken, terwijl haar prachtige, fluweelzwarte oogen steeds op het gelaat van den ander bleven gevestigd, en toen ging zij haastig fluisterend voort, na een snellen blik om zich heen te hebben geworpen:

— Als gij slechts bevrijd zoudt kunnen worden uit dien kuil — dan zou ik U misschien wel weten te redden! Suleika kent de streek heel goed, vreemdeling! Zij kent er alle geheimen van! Hier dichtbij is een bergkloof, lang als de eeuwigheid, en die weet ik te vinden. Niemand anders weet het wellicht. Reeds als kind vermaakte ik mij er mede, dat diepe ravijn op te zoeken, waarheen één weg voert, dwars door het gesteente heen. Eenmaal daar, zoudt gij veilig zijn, want het is onmogelijk, af te dalen in dien spleet, want de wanden zijn heel hoog en heel steil.

Raffles had groote moeite, alles op te vangen wat zij zeide, zoo zacht sprak zij, maar hij begreep toch dat zich hier misschien een kans op redding aanbood. Toch verzette zich zijn ritterlijk gemoet tegen de gedachte, dat die vrouw misschien haar leven op het spel zou zetten om zijnentwille en hij zeide daarom hoofdschuddend:

— Dat moogt gij niet doen! Ik wil niet dat gij U in gevaar begeeft — Uw heer, Fedoel Gabbas, zou mijn vlucht op U wreken!

— Dat kan mij niet schelen! zeide Suleika rustig. — Ik heb hem niet lief. De dood jaagt mij geen angst aan. Hij heeft mij van mijnen vader geroofd, vijf manen geleden, en daarbij heeft hij mijn broeder gedood. Ik haat hem!

Het bleef een oogenblik stil, en Raffles keek in het opgewonden, thans door wraakzucht verwrongen, lichtbruine gelaat, daar vlak voor hem.

Suleika echter ging voort:

— Ik ben de dochter van een Sheik, vreemdeling, en ik had den zoon van een Sheik moeten huwen, en niet dien roover der woestijn, die de karavanen aanvalt, en het bloed van onschuldigen vergiet. En daarom wil ik U redden — o, niet daarom alleen! liet zij er haastig op vol-

gen, alsof zij werkelijk iets als teleurstelling ontdekt meende te hebben op het gelaat van Raffles, die echter inderdaad geen spier van zijn gezicht vertrokken had. Gij zijt onrechtvaardig behandeld — zij hebben zich allen tegen U gekeerd, en — ik bewonder Uw moed, om de plek van Uw schat niet te verraden!

Een oogenblik rees er iets als wantrouwen op in het hart van Raffles. Was die vrouw misschien geen uitstekende comediante? Was zij misschien afgezonden door Fedoel Gabbas, om hem uit te hooren, om hem langs slinksche wegen over te halen, haar de plek toe te vertrouwen waar het goud was?

Het was alsof zij ried wat er in hem omging, want zij stond langzaam uit haar gehurkte houding op, terwijl er een smartelijke trek om haar mooien, naar westersche begrippen misschien wat te vollen mond verscheen, en toen zeide zij zachtjes:

— Je vertrouwt mij niet, vreemdeling! Suleika zal gaan en U niet langer lastig vallen.

— Blijf! smeekte Raffles, tot in zijn hart bewogen door die nederige onderworpenheid. Ik vertrouw je, Suleika! Ik leg mijn lot in jouw kleine handen, die zijn als rozebladeren.

Het was alsof plotseling de zon door donkere wolken brak, toen de jonge vrouw weer voor hem neerknielde, en heel zachtjes fluisterde:

— Ik ben een vriendin van je, vreemdeling! Steun op mij, en misschien zal ik je kunnen redden! Maar nu brandt de zon nog aan den hemel, het is te licht, en ik durf niets wagen. Zoodra de schemering aanbreekt, met haar lange schaduwen — —

— Maar dan zullen de anderen terug zijn van de jacht! zeide Raffles haastig.

Suleika dacht nog een kort oogenblik na, en toen besloot zij haastig:

— Zij zullen terugkeeren, wanneer de zon de kim gaat kussen. Gij moet U houden alsof gij het einde nabij zijt.

— Maar de wachters zullen U aanstonds verraden!

— Vrees niets — Suleika is sluw! De wakers zullen niet kunnen spreken — Suleika zal ze bedwelmen!

HOOFDSTUK V.

HET GEHEIM VAN DE ROTSKLOOF.

Raffles had alle reden om te vinden, dat Suleika inderdaad een uitmuntende tooneelspeelster was, want zij stond plotseling op, alsof hij haar zoeven diep beleedigd had, haar oogen fonkelden, en zij sloeg hem met de kleine hand in het gelaat, en toen stond ze trappelvoetend op, balde de vuisten tegen hem, en zeide op dreigenden toon een paar woorden in een ander dialect, dat Raffles niet verstond.

Maar zij schenen hun uitwerking niet te missen, want de beide wakers begonnen te grijns-lachen, vol leedvermaak, het volgende oogenblik zweefde Suleika als het ware heen, licht van voet, en verdween als een getergde koningin in de tent van Gabbas.

De uren verstreken. Raffles geraakte in een soort van dommel, waaruit hij dan telkens ontwaakte als uit een nachtmerrie. Het zand begon hem vreeselijk te kwellen, en gruwelijk was het langzame tempo, waarin het hem voortdurend insloot, zijn hart benauwde, zijn spieren verlamde, en hem met vreeselijke langzaamheid den adem begon af te snijden.

De bloedsaandrang naar de hersens deed zijn slapen kloppen, en nu en dan zag hij vurige vonken, gloeiende zonnen voor zijn oogen verschieten, als een helsch vuurwerk.

En hij begreep nu, dat hij, ondanks al zijn moed, die marteling wel niet zou hebben uitgehouden zonder dat palmblad boven zijn hoofd, en zonder die kom met water. Of hij zou reeds gestorven zijn, of hij zou in een oogenblik van zwakte zijn geheim hebben uitgeschreeuw, om uit de ontzettende marteling van dorst en zonnehitte verlost te worden.

Maar hij had toch nog meer dan voldoende besef om te zien en te begrijpen wat er omging.

Hij zag dat een paar vrouwen uit de groote tent kwamen, en met kruiken in de hand toeliepen op de wachters, die gretig dronken. Raffles vermoedde dat er een soort van palmwijn was in die kruiken.

Maar wat het dan ook mocht zijn, — dit was zeker dat de drank een zeer eigenaardigen invloed had op de beide Touaregs, want zij

maakten allerlei vreemde bewegingen, en bleven toen strak als beelden op dezelfde plek zitten, met starende oogen, die blijkbaar niets zagen.

— Nu, de kleine heks heeft het eerste gedeelte van haar belofte al gehouden! mompelde Raffles voor zich heen. Zij heeft blijkbaar iets door den wijn van die heerschappen gemengd en zij zijn tot een staat van halve versuffing vervallen en zullen haar niet verraden. En geen van de anderen heeft gelukkig kunnen zien wat er voorviel! En nu is het mijn beurt om mijn rol te gaan spelen, want ik geloof dat ik daar den ruitertroep reeds hoor terugkeeren.

Suleika moest het ook gehoord hebben, want niet zoodra waren de beide bewakers bewusteloos, of zij kwam aanloopen, nam met een snelle beweging het groote palmblad weg, knikte Raffles haastig toe, en verdween in haar tent, maar niet dan nadat zij ook den waterkom weer tot den rand gevuld had, Raffles snel wat had laten drinken, en toen den kom weer wat achteruit had getrokken.

Het was het heetste uur van den dag, alle mannen sliepen voor of in hun tenten, als het ware neergeworpen door de vreeselijke hitte, en niemand zag iets van haar weldaad.

Nauwelijks was zij de tent binnengegaan, of de troep die op jacht was geweest keerde terug, zeer vermoeid, maar met twee fraaie herten en een paar buideldieren, en dadelijk was het kamp weer in rep en roer, de paarden werden ontzadeld, de herten werden gevild, en de vrouwen ontstaken een vuur, terwijl de jagers een welverdiende rust gingen nemen op hun beurt.

Maar Gabbas en Lupin traden, na van hun paarden te zijn gesprongen onmiddellijk op den gevangene toe, en toen hij dat hoofd zag, slap neerhangend, alsof het leven er reeds uit geweken was, riep Lupin toornig uit:

— Heb ik je niet gezegd, Gabbas, dat je het te lang liet duren? Dat wij er bij hadden moeten blijven? Geen mensch houdt zoiets uit. Ik geloof dat hij al dood is!

— Welneen, ik sliep maar een beetje! klonk eensklaps een stem, en het was allesbehalve de stem van een doodel Integendeel, die man leek

nog vol geestdrift, terwijl hij Lupin half spottend, half medelijdend aanzag. Het is wat benauwd in mijn kuil, maar voor het overige heb ik niet te klagen. Ik ben taaier dan je denkt Lupin!

De Franschman was bleek geworden en hij beet de tanden op elkaar, terwijl hij woedend met de karwats zwaaide en gromde:

Wij zullen wel zien! Je ziet er verdacht frisch uit, mijnheer Raffles! Dat gaat niet natuurlijk toe! Ik dacht eigenlijk dat je al half geroosterd zoudt zijn, en vreesde dat je ons niets eens meer antwoord zoudt kunnen geven! Wat is er met je gebeurd? Hebben die schooiers dan niet goed opgelet? Hela, Sliman en Ben' Aich! Waar zitten de honden? Bij mijn arme ziel, ik geloof dat de sukkels slapen! Luister eens Gabbas, ik kan je geen compliment maken over je ondergeschik-ten!

Lupin was onder het spreken naar Sliman toe gegaan, schudde hem heen en weer, schopte hem zelfs tegen de naakte schenen — de man scheen wel van steen te zijn, hij bewoog zelfs geen wimper, en Lupin wendde zich tot Fedoel Gabbas, die met een diepen rimpel in zijn voorhoofd zwijgend had toegezien, en vervolgde schamper:

— Nu, ik kan mij vergissen, maar ik geloof dat hier tijdens onze afwezigheid fraaie dingen zijn gebeurd in het kamp. Neem andere wachtposten, die wat beter wakker blijven, en neem er liever vier dan twee! Laat die schaal met water weghalen. Wij zullen eens zien wie aan het langste einde trekt. Staat hij dan werkelijk in verbinding met hogere machten, dat hij ons, niet in staat om een lid te verroeren, nog tarten durft?

Hij had deze laatste woorden bijna gillend van woede uitgeschreeuwd, en hij hief zijn karwats op van gevlochten leder, en wilde er den weerloozen tegenstander mede in het gelaat slaan, toen zich een kleine, sierlijke gedaante voor hem verhief, die hem strak aanzag, en zeide:

— Zoudt gij werkelijk dien weerloozen man durven slaan? Foei, dan zijt gij laffer dan een oude vrouw! Ik verwonder mij, dat mijn heer vrieden als gij zijt in zijn nabijheid duldt.

Lupin had de karwats laten zakken, keek Suleika een oogenblik achterdochtig aan, liet een kort lachje hooren, en zeide spottend:

— Aha! Nu weet ik van waar de wind waait! Zoo — komt hij uit dien hoek! Mijn waarde Gabbas, als je mijn raad wilt volgen, houdt dan

dit lieve schepsel wat beter in het oog, want ik vrees dat deze blanke vreemdeling wat al te zeer in haar smaak is gevallen!

Het gelaat van den Touareg vertrok van woede, maar Suleika had zich aanhalig aan zijn borst gevlijd, en zeide, terwijl haar tengere vingers speelden met zijn baard:

— Geloof hem niet! Hij is naijverig! Hij liegt! Hij is woedend op dien sukkel daar in het zand, die niets tegen kan doen, omdat hij zelf mij aangezien heeft met oogen, die mij begeerden, heer!

— Die dekselsche, kleine tooneelspeelster! dacht Raffles, vol bewondering voor de handigheid, waarmede de jonge vrouw nu wantrouwen zaaide in het hart van den Touareg, en zich daarbij tevens zelf vrijpleitte. Verdeel en heersch is zeker haar motto! Misschien zal dat kleine ding het nog ver brengen!

De zon begon reeds weder te dalen, haar stralen zonken niet meer loodrecht op de aarde neer, en het duurde niet lang meer of het hoofd van Raffles bevond zich in de schaduw van een der dichtsgeplaatste tenten.

En nogmaals moest hij de schrandereheid bewonderen van Suleika, die, alleen maar om hem wat koelte te bezorgen, in gezelschap van de andere vrouwen, tekends voorbij liep, met ruischende, windverwekkende gewaden, en schijnbaar om hem uit te jouwen en te sarren.

Raffles begreep evenwel dat dit spel onmogelijk veel langer kon duren, en de vrouwen werden dan ook tenslotte verdreven, hij werd door vier goedbepapende Touaregs omringd en zijn ijden begon opnieuw.

Wie de Afrikaansche zon niet kent, die kan zich onmogelijk haar uitwerking voorstellen op het menschelijk lichaam, wanneer dat niet voldoende tegen hare stralen beschermd wordt.

Zij zuigt U het merg uit de beenderen, zij verdroogt de hersens in Uw hersenpan, zij doet Uw oogen gloeien, en doet ze aanvoelen als koperen kogels in Uw oogkassen. Er zijn uren van den dag, waarop iedere beweging een marteling wordt en een marsch van weinige uren, den dood zou beteekenen.

Maar nu werd het koeler, de zon zond hare stralen reeds schuin over het roode zand, de tenten, de palmboomen wierpen lange schaduwen, en Raffles werd nu nog alleen maar geplaagd door de steeds toenemende drukking van het fijne zand.

Men had hem nogmaals met geweld wat sterk gezouten vleesch in den mond gestopt, en toen Raffles het uitspuwde, bouillon genomen, en die

in zijn keel gegoten, zoodat hij wel moest slikken — hij was immers weerloos.

De dorst kwam hem weer plagen, zeer onduelbaar, en hij had al zijn wilskracht noodig, om dit lijden te dragen.

De duisternis viel, een kampvuur werd ontstoken, alles werd voor den nacht in gereedheid gebracht.

En Raffles verzink weder in een van die aanvallen van schier volkomen bewusteloosheid, toen hij daaruit plotseling gewekt werd door een geluide dat hem als bij tooverslag al zijn levenskracht hergaf.

Heel in de verte klonk het zachte, doordringende gefluit van den merel!

Het duurde maar heel kort, maar hij kon zich omtrent dat geluid onmogelijk vergissen.

Het was het sein, hetwelk de drie avonturiers in alle werelddeelen plachten te gebruiken om lkaar te waarschuwen.

En weer moest Raffles al zijn wilskracht te hulp roepen om niet aanstonds te antwoorden. En aan zijn trouwe vrienden, die eindelijk zijn spoor teruggevonden hadden, te melden, dat hij nog leefde, en waar hij was.

Misschien was het maar goed dat hij nauwelijks meer in staat was om eenig geluid voort te brengen — — —

Hij keek naar de vier Touaregs, die in een kring om hem heen zaten, onbeweeglijk, als beelden, maar hij wist wel dat zij niet sliepen. Misschien hadden zij het fluiten van den merel gehoord, maar het was duidelijk dat zij er geen bijzondere aandacht aan hechtten, ofschoon de merel in die streken in het geheel niet voorkomt. Het geluid moest dus voor hen geheel en al vreemd zijn.

Reeds twee malen in den loop van den middag was Lupin hem de vraag komen stellen, of hij nu eindelijk de plek wilde noemen, waar zich de schat bevond, maar Raffles had zich niet eens de moeite gegeven om te antwoorden.

Hij had zijn vijand slechts strak aangezien, en het hoofd weer afgewend, zoover hem dit mogelijk viel.

Later kwam men den Touaregs wat voedsel brengen, en ook water, en hij merkte daarbij op, dat Gabbas persoonlijk toezag dat zij geen wijn dronken.

Het was duidelijk dat de aanvoerder wantrouwen kosterde, maar nog altijd niet wist, tegen wie zich dat wantrouwen moest keeren. De Touareg zelf moest hebben begrepen dat die twee wakers niet vanzelf bedweld waren, en

dat er iemand in het kamp moest zijn, die het gewaagd had, den gevangene hulp te bieden.

Suleika had hij niet meer gezien. Het was dus duidelijk, dat zij bewaakt werd, en geen ver- lof had gekregen, de tent te verlaten.

De dag was brandend heet geweest, en bijna alle bewoners van het kamp lagen spoedig in een diepe rust verzonken.

De vier wachters werden afgelost.

En Raffles keek onverschillig toe, bijna niet meer in staat om ergens belang in te stellen, toen zijn hart plotseling met nog grooter heftigheid begon te kloppen.

Het kwam hem voor dat een van de Touaregs bijzonder groot was — groot en zwaargebouwd, ofschoon het geleek alsof hij dit zooveel mogelij- k poogde te verbergen.

Van zijn gelaat was niet veel te zien, want het was nu volkomen duister, daar de maan nog niet was opgekomen, en hij droeg een van die hoeden met groote randen, zooals de Touaregs ze meestal dragen.

Zwijgend gingen de vier mannen zitten, en toen werd alles stil.

Heel in de verte brandde het kampvuur, hetwelk onderhouden werd door twee vrouwen, denkelijk om de wilde dieren op een afstand te houden.

Raffles kon zien hoe zij er telkens nieuwe takkenbosschen op wierpen, en dan op eenigen afstand van het vuur plaatsnamen, neergehurkt, onbeweeglijk als bronzen beelden.

Heel vaag, in een der laatste tenten, klonk het eindeloos melancholieke geluid van een rehab, door een vaardige hand bespeeld.

Een donkere vrouwenstem zong klagend een van die eeuwenoude woestijnliederen, die wellicht reeds gezongen werden, toen de Heiland rondging, onder dezen zelfden hemel, en zijn leer predikte van liefde en verdraagzaamheid.

Raffles had een dof gevoel in zijn hoofd gekregen, en nu en dan was het alsof er een bloed- roode golf voorbij zijn blikken trok, die hem dreigde te verstikken.

Hij zag wel in dat het einde begon te naderen, en dat hij wellicht binnen een half uur niet meer zou kunnen ademhalen.

Lupin was nog geen kwartier geleden naar hem komen omzien, en had zich met een gebaar van dulle woede teruggetrokken in zijn tent.

En nu sliepen naar het scheen allen, op de vier onbeweeglijke wakers na.

Maar plotseling kwam het Raffles voor, alsof

er langzaam beweging kwam in den grootsten hunner.

Zou hij aan een hallucinatie lijden?

De mantel van den grooten Touareg leek zich te openen, en Raffles zag voor zijn bijna niet meer ziende oogen, hoe een arm zich vrij maakte.

Toen stond de waker langzaam op, rekte zich uit, en deed een paar stappen, als om de loomheid van zich af te werpen, die zich van hem dreigde meester te maken.

Die weinige stappen brachten hem bij zijn buurman, en eensklaps ging de vrijgemaakte arm omhoog en met een verschrikkelijke, verbijzelende kracht beukte een gesloten reuzenvuist neer op het hoofd van dien ander — en die viel languit ter zijde, kreunde even heel zachtjes, en bleef roerloos liggen.

En achter hem scheen ook iets voor te vallen, hetwelk Raffles' hart met woeste slagen, alsof het aanstonds zou springen, deed slaan.

Het was het gerucht van een korte worsteling, nauwelijks verneembaar, alsof vleermuizen voorbij wickten.

Dat waren zeker de klepperende, lange mantels van de Touaregs — — —

Toen klonk er een geluid als van een val, een gesmoorde kreet, — en het volgende oogenblik knielden twee gedaanten vlak naast hem neder, het staal van korte schoppen flikkerde voor zijn oogen, en rappe handen begonnen met koortsachtige haast het zand weg te graven, dat hem de borstkas dreigde in te drukken.

Een vlijmscherp mes sneed de touwen door, die zijn armen tegen het lichaam hadden gebonden, en Raffles, slap en krachteloos, had moeite een snik te weerhouden, toen hij gevoelde hoe het koord langs zijn lichaam neergleed, hoe zijn borst zich verruimde, en hoe zijn longen zich begonnen te vullen met de frissche nachtlucht.

Aanstonds verminderde het bonzen van zijn hart, de bloedroode wolk trok weg van voor zijn oogen, en de ontzaglijke nijptang, die zijn slapen scheen samen te drukken, ontspande zich en werd weggenomen.

En tegelijk voelde hij hoe een kleine, bruine hand koel over zijn gloeiend voorhoofd streek, hoe diezelfde hand hem liet drinken uit een houten kom, en ondertusschen bleven de onzichtbare handen maar doorgraven, en tenslotte werd hij, terwijl alles met hem in het ronde leek te draaien, door sterke vuisten uit de kuil getrokken, en het touw om zijn enkels werd met een enkelen haal doorgesneden.

Het was hem alsof hij in een droom verkeerde. Hij kon onmogelijk loopen, maar hij voelde zich in sterke armen opnemen, en een zachte, teedere vrouwenstem, fluisterde:

— Hierheen, vrienden! Volgt mij op den voet, en maakt geen gerucht, of alles zou verloren zijn! Suleika zal U leiden!

En toen verloor Raffles, wat hem nog maar heel zelden in het leven was geschied, het bewustzijn, en verzonk in een zalige onwetendheid van wat er om hem heen geschiedde.

Toen hij weder tot het besef van de werkelijkheid kwam en de oogen opende, kon hij aanvankelijk volstrekt niets zien.

Hij had een gewaarwording, aanvankelijk, alsof hij zich bevond op een schip, dat op en neer deinde op de baren. Hij wist zeker dat hij niet liep.

Maar spoedig werden zijn indrukken duidelijker, en hij gevoelde, dat er twee krachtige armen om zijn lichaam waren geslagen, die hem droegen.

Nu en dan stond de man, die hem voortdroeg een oogenblikje stil, zijn voet scheen te tasten naar den bodem, en dan klonk er in de duisternis een echt-Londensche vloek, die Raffles, ondanks den toestand waarin hij verkeerde, een kort lachje ontlokte.

Onmiddellijk stond de man stil, slaakte een diepe zucht van verlichting, en zeide heel zacht in het Engelsch, tot iemand, die voor Raffles onzichtbaar was:

— Een oogenblikje, bruine snoes! Loop eens niet zoo hard! Ik geloof dat mylord weer levend is, hij lacht tenminste!

Dit was in het Engelsch gezegd, en de „bruine snoes" verstond er dus gelukkig niets van, maar Brand, die haar op den voet volgde, herhaalde het verzoek in haar eigen taal.

— Zet mij neer, James! zeide Raffles zacht. Ik moet zien of ik kan loopen. Waar zijn wij hier?

— Dat mag de duivel weten, mylord! antwoordde Henderson nijdig. Dat kleine ding lijkt wel in het donker te kunnen zien, en zij heeft ons in een soort pijpenlade gebracht, waar geen eind aan komt! Wij loopen zoo al een kwartier door, ik kan geen hand voor oogen zien, zij wil niet dat wij licht maken, en de grond is zoo ongelijk als een rutschbaan.

— En toch heb je mij een kwartier lang gedragen, dappere kerel! Zet mij onmiddellijk neer, zeg ik je! beval Raffles.

— Maar U zult onmogelijk kunnen loopen! weeklaagde Henderson.

— Het moet! Ik gevoel mij reeds veel beter! Waar is onze kleine Suleika? Wees wat eerbiediger jegens haar, Henderson, want zij is zeer goed voor mij geweest!

— Dacht U dat wij dat niet wisten, mylord? hernam de reus, die Raffles heel voorzichtig, als ware hij een kind op den grond had gezet. Mijnheer Brand en ik zijn geen tien minuten gaans van het kamp geweest op een heel hoog punt en met den kijker konden wij tamelijk goed alles zien wat daarbinnen voorviel, verborgen in den top van een palmboom! Wij hebben gezien hoe U waart ingegraven, en ook hoe dat kleine ding U water gaf, met U sprak, en Uw hoofd beschaduwde! Was dat niet gebeurd, bij God, ik had mij niet langer kunnen inhouden, wat mijnheer Brand ook deed, en ik had er op ingeslagen, al hadden ze mij ook gevierendeeld! Mijnheer Brand zei echter, dat er minstens dertig mannen in het kamp waren, en dat wij U zeker zouden doen dooden, zoodra wij ons maar durfden vertoonen!

— Dat had mijnheer Brand zeer goed aldus ingezien, James! zeide Raffles ernstig, leunende tegen den wand van een nauwe kloof die op den bodem ongeveer drie meter breed was, maar zich naar boven aanzienlijk scheen te versmalen, want de blauwe hemel met sterren bespikeld nu, vertoonde zich op groote hoogte slechts als een dunne streep. Men moet zulke dingen alleen maar ondernemen als de duisternis is ingevallen. Ik vermoed dat jullie je dus dadelijk tot mijn kleine beschermster hebben gewend?

Als antwoord werd er een kleine hand op zijn arm gelegd.

Suleika verstond geen Engelsch, maar zij scheen te begrijpen wat er werd gezegd, want nu klonk haar zachte, donkere stem:

— Uw vriend heeft mijn aandacht weten te trekken, toen ik in de tent was, vreemdeling! Ik zag dadelijk dat hij zich vermomd had in het gewaad van een onzer mannen, hij begon over U te spreken, en ofschoon ik sidderde van angst heb ik hem mijn hulp toegezegd!

— Dapper, klein vrouwtje! mompelde Raffles zachtjes de kleine hand op zijn arm streefend, die onder zijn aanraking trilde als een gewond vogeltje. Maar hoe zijn jullie zoo gelukkig geweest, als wachters te kunnen optreden?

— Dat was louter toeval! antwoordde Brand

zacht. Want een oogenblik nadat wij met Suleika gesproken hadden, bemerkten wij dat de wacht werd afgelost, en traden onbeschroomd naar voren. En het lot moet ons gunstig gezind zijn geweest, want een soort van kapitein pikte ons er uit, op goed geluk, en toen was de rest natuurlijk maar een kleinigheid. Henderson gebruikte zijn verschrikkelijke vuist — en ik den kolf van mijn revolver. Want ik ben nu eenmaal niet zoo sterk.

— En hoe kwamen wij hier?

— Dat zou ik je onmogelijk kunnen zeggen! antwoordde Brand. Het was alsof Suleika ons regelrecht naar een vlakken rotswand voerde, maar plotseling drong zij in een klein boschje door, en daar achter daalde een soort van natuurlijke trap af naar een smalle rotsspleet, wij bereikten een uitholling in den berg, een reusachtig hol, naar schatting wel zestig meters hoog, zij liet ons dat in zijn volle breedte oversteken, toen kwam er weer een scheur in een der wanden, waar wij in moesten, met groote moeite, dat verzeker ik je, en toen zagen wij den hemel weder boven ons hoofd, en kwamen in deze kloof!

— Wij moeten verder gaan, vreemdeling! drong nu weer de zoete stem van Suleika vleiend aan. Het is gevaarlijk hier. De bewakers kunnen weder tot bewustzijn komen, en alarm maken. Bedenk dat gij Uw paarden in den steek hebt gelaten! En gij kunt U niet veilig wanen, voor gij ver weg zijt, in de bergen. Ik bid Allah, dat hij U beschermen moge, en U in staat zal stellen, daar te leven totdat ik U paarden heb kunnen bezorgen, want zonder die zult gij hier jammerlijk moeten omkomen. Paarden of kameelen hebt gij noodig — —

Raffles deed haar zwijgen, door een zachten druk op haar arm, en eensklaps vroeg hij, zich in de duisternis tot Brand wendend:

— Je hebt den tempelschat zeker niet kunnen medenemen?

— Waar denk je aan! riep de jongeman verontwaardigd uit. Wij hadden waarlijk wel andere dingen aan het hoofd!

— Dan zal ik de opmerkingen van onze Suleika moeten voltooien, in dien zin, dat wij nog iets anders ontbereren, hetwelk onmisbaar is.

— Wat dan? vroeg Brand ongerust.

— De schat uit de moskee, mijn waarde Brand.

HOOFDSTUK VI.

HET OFFER EENER VROUW.

Geruimen tijd sprak niemand een woord, tot dat Brand er met moeite uitbracht:

— Zooiets heb ik nog nooit gehoord! Het klinkt ongelooflijk! Een man, die zooveen aan een gruwelijken dood ontsnapt is, wiens leven nog altijd groot gevaar loopt, denkt aan een paar ellendige zakken goud en juweelen — en hij kan zich nog ternauwernood voortbewegen!

— Ik voel mij volkomen hersteld, Brand! Een slok water zal mij geheel en al tot mijzelf brengen. En noem dat goud niet ellendig — je weet wel beter! Er bestaat geen ellendig goud, als het kan dienen om onrecht te herstellen, ongelukkigen te steunen! Het is een zeer groot bedrag, en ik zou het mijzelf nooit vergeven, als ik het in handen liet van dien schurk van een Lupin. En daarom Brand — als het niet tot de onmogelijkheden behoort, want dan belooft ik je dat ik de vlag zal strijken, dan moet dat goud in mijn bezit komen! Je begrijpt toch wel dat Lupin niet hier zal blijven maar zich zal haasten, met den schat bewoonde streken op te zoeken, en dat niet met dien geheelen troep, die hij zoo spoedig mogelijk zal willen kwijtraken, maar met slechts weinige mannen, om hem te vergezellen.

— Hij zal niet in de eerste plaats aan vertrekken denken, Raffles, maar hij zal er alleen aan denken, je weer in handen te krijgen! riep Brand op een toon van wanhoop.

— Maar hij zal mij niet kunnen vinden, als wij ons goed verscholen houden. Heb je levensmiddelen, wapens en water?

— Van alles meer dan voldoende! Althans voor eenige dagen!

— Dan is de partij ook nog niet verloren!

— Vreemdeling, ik smee U, laten wij verder gaan! drong opnieuw de zachte stem van Suleika aan. Wilt gij mij en U zelf in het verderf storten? Wij zijn nog niet aan het einde van de kloof, en als zij ons inhalen, op deze plek, dan zijn wij verloren.

— Op marsch dan! beval Raffles. Neen, James, je behoeft mij werkelijk niet meer te steunen — geef mij alleen wat water!

Raffles nam een paar teugen uit de veldflesch,

die Henderson hem toestak, haalde diep adem, vatte het geweer, hetwelk Henderson onder zijn wijde burnoes had weten te verbergen, gespte zich den gordel met de patroontasch om, en volgde op de voetsporen van de kleine Suleika de kloof.

Nu en dan kon men de maan zien, en dan was het niet zoo moeilijk, den weg te volgen, want haar licht was zeer helder. De hoogte van de zijwanden was zeer ongelijk — hier niet meer dan twaalf meter, verderop weer bijna vijftig en dan werd het ook zoo donker dat men slechts al tastende langs den wand den weg kon vinden.

Niemand sprak een woord en men hoorde niets anders dan de ademhaling der vier vluchtelingen. De kloof had nergens zijgangen, en voor verdwalen behoefde men dus niet beducht te zijn. Na een blik op de sterren te hebben geworpen, meende Raffles te kunnen vaststellen, dat dit verborgen ravijn, waarin geen sterveling het zou wagen af te dalen, noordwaarts het gebergte inging.

En dit bleek ook juist gezien te zijn.

Want na omstreeks drie kwartier te zijn voortgegaan, en in dien tijd niet meer dan anderhalven kilometer te hebben afgelegd, over den ongelijken bodem, stond Suleika plotseling stil, en eensklaps breidde zich de hemel als een koepel over het viertal uit, bespikkeld met sterren als diamanten en waarin een groote, stille maan, als aan een onzichtbare draad hing.

De kloof bleek uit te monden in een woest dal, waarin een reuzenvuist ontzaglijke rotsblokken scheen te hebben geworpen, als in een spel. Sommige van die blokken waren begroeid met mos en bedekt met een laagje aarde, waarin kreupelhout een voedingsbodem had gevonden, anderen waren volkomen kaal.

Hier waren de bergen rondom zoo steil, dat er aan een beklimming schier niet te denken viel, elders weer rezen hunne glooiinger zachtjes op uit den dalkom, zoodat men ze zelfs wel te paard had kunnen bestijgen.

Maar paarden waren hier niet, en de reizigers waren dus wel gedwongen, te voet verder te gaan.

Suleika was dicht voor Raffles komen staan, haar schoon gelaat met de geheimzinnige, nachtzwarze oogen naar hem opgeheven, en hij zag haar lippen trillen toen zij zeide:

— Hier scheiden zich onze wegen, vreemdeling. Ik heb U kunnen redden en ik zal er Allah mijn geheele leven dankbaar voor zijn! Beklim dien lagen heuvel daarginds, aan de overzijde van het dal, en wacht aan gene zijde van den top enkele dagen, zonder U te vertoonen. Gij zijt daar betrekkelijk in veiligheid. Want deze plek is schier onbereikbaar, tenzij men de kloof kent — en ik ben de eenige die van haar bestaan weet! Slechts langs een zeer grooten omweg kan met het punt bereiken waar gij U zult bevinden. En zoodra ik de gelegenheid gunstig zie, zal ik U langs dien weg drie paarden komen brengen, en voedsel en water.

— Gij wilt terugkeeren, Suleika! riep Raffles ongerust uit. Maar dat zal U duur te staan kunnen komen! Fedoel Gabbas zal zich willen wreken, en al zijn toorn zal op Uw hoofd neerkomen!

— Ik hoop dat men mijn afwezigheid niet zal hebben opgemerkt, heer! zeide Suleika zachtjes, en is het wel zoo — dan zal ik mijn lot gelaten dragen! Het leven heeft voor mij toch geen waarde. Ik haat den man die mijn roofde, en als hij mij wil dooden — dan zal ik glimlachend Allah's paradijs binnen gaan. Geloof gij niet dat ik het verdiend heb?

Raffles streefde een kort oogenblik het ravenzwarte haar, en antwoordde toen, diep ontroerd:

— Je hebt een edel hart, Suleika, en als ooit de gouden poorten van het paradijs geopend zullen worden voor een die het waard is, dan is het zeker voor jou, jij dapper kind! Maar ik wil niet dat je terugkeert! Die ruwe bandiet zou je misschien vermoorden en dat denkbeeld kan ik niet verdragen. Wil je bij ons blijven? Wil je ons volgen? Wil ik pogen, je weer aan je vader terug te geven?

Het antwoord werd Suleika bespaard door knetterende losbarstingen op verren afstand, die haar hevig verschrikt het hoofd deden omwenden in de richting van de pas verlaten kloof.

— Zij hebben Uw vlucht ontdekt! riep zij hevig ontsteld uit.

— En lossen zij daarom vreugdeschoten? zeide Brand ironisch. Een zonderlinge wijze om zijn woede te toonen!

— Dat is gedaan om de ver van het kamp geplaatste wachtposten te waarschuwen! riep Su-

leika handenwringend. Kom snel mede — thans kan ik niet meer terug, ik vergezel U, vreemdeling, en dat Allah ons allen onder zijne hoede moge nemen!

— Hoeveel tijd neemt de omweg in beslag, dien gij zooeven hebt genoemd, Suleika? vroeg Raffles, onder het haastig voortloopen, en met onuitsprekelijke zaligheid de zuivere nachtlucht inademend.

— Van het kamp af op zijn minst vijf dagen, heer! antwoordde de jonge vrouw.

— Dan hebben wij tijd in overvloed, dunkt mij! Aangenomen nog, dat zij zich juist naar die plek begeven, wat niet zeer waarschijnlijk is!

— Ik geloof dat ik al een veldtochtplan heb, vrienden, dat misschien niet zoo slecht is! Komt nu mede, en laten wij ons begeven naar de plek, die onze kleine vriendin ons heeft aangeduid!

Nu werd er geen woord meer gesproken, en achter elkander loopend daalden allen af naar den bodem van het dal, en klommen aan de andere zijde er weder uit, volgden langs de helling de glooiing van den lagen heuvel, bereikten den top, klauterden er over heen, en toen bevonden zij zich inderdaad op een punt, dat goed geschikt was voor iemand, die zich tot de verdediging moet beperken, want vandaar kon men naar alle hemelstreken den omtrek ver overzien en zich toch zelf verborgen houden in een soort van zeer kleinen duinpan, die alleen maar geen zand had en als bodem slechts de barre rots.

Slechts hier en daar schoot een mager boompje uit den bodem. De kom was omstreeks tien meter in doorsnede, en wanneer men in het midden ervan stond, zag men volstrekt niet anders dan de oprijzende wanden. Begaf men zich echter naar den rand, steeds een weinig klimmend, dan zag men, daar overheen kijkend, het geheele land tot wel tien kilometers ver voor zich uitgestrekt met zijn zandvlakten, zijn bergen, zijn bosschen en zijn smalle waterstroompjes.

Scherp scheidde zich hier de woestijn van het gebergte, en troosteloze dorheid was te vinden vlak naast een betrekkelijke vruchtbaarheid, te danken aan de nabijheid van het water.

Raffles begreep onmiddellijk alle voordeelen van deze positie en maakte zich nu gereed, als een goed veldheer, in verband met dien toestand zijn plannen op te maken.

In de eerste plaats werd de toestand van het arsenaal opgemaakt.

Het bleek dat er drie geweren waren, waarvan twee repeteerwapens. Er waren verder twee re-

volvers, en een automatisch pistool. Voor ieder der geweren waren honderdtwintig schoten, voor ieder der revolvers vijf en vijftig.

Henderson had zijn geweldig jachtmes aan den gordel, en Brand een stevig knipmes, dat hij placht te gebruiken om niet al te groot wild te vellen. Wat Suleika betreft — zij bezat als wapen alleen een kleinen ponjaard, die vele vrouwen van haar stam bij zich plegen te dragen, meestal aan een kleinen ketting om den hals hangend. Het wapen dat zij bezat was een zeer fraai exemplaar met een ivoren heft, bewerkt door een kunstenaarshand en een lemmet van gevamd staal, op den rug ingelegd met smalle reepjes gouddraad. De scheede was van zuiver goud, eveneens fraai bewerkt.

Het was evenwel niet zeer waarschijnlijk, dat de jonge vrouw zich van dit wapen zou behoeven te bedienen.

Wat de levensmiddelen betreft, de reus droeg een pak van wel dertig pond gewicht op den schouder, dat geconserveerd vleesch, groenten en eenige schapenkazen bleek te bevatten, benevens een paar harde, ronde brooden.

Helaas was er slechts een enkelen deken, die Brand had weten te redden en dat was erg genoeg, want de nachten, zelfs die van Afrika, kunnen op deze hoogte bitter koud zijn.

Van een tent was natuurlijk al evenmin sprake.

Brand bleek de bezitter te zijn van een aluminium kookpannetje — en dat was alles.

Gelukkig waren de groote veldflesschen, twee in getal, nog bijna geheel gevuld, en men moest zuinig zijn met het water, want om die flesschen opnieuw te vullen zou men moeten afdalen naar de vlakte, bijna een half uur gaans van deze plek, waar een heldere bergstroom voorbij klaterde.

Men stond er dus nog niet zoo slecht voor, en de kleine troep zou zelfs wel dadelijk verder getrokken zijn, indien men slechts paarden bij de hand had gehad.

Alles werd nu voor den nacht in gereedheid gebracht en beurtelings zou een der mannen waken. Natuurlijk zou Raffles het eerst slapen, want hij had zich toch te zeer ingespannen bij den tocht door de kloof en rust was onontbeerlijk voor hem.

Brand was dus de eerste, die op den uitkijk zou gaan staan, en Suleika wees hem een plekje waar hij zich kon opstellen, en, zonder zelf gezien te worden, naar drie zijden kon uitkijken. Van den vierden kant was een nadering, zelfs

voor de allerbeste klimmers, volkomen buitengesloten, want hier daalde de rots over een hoogte van meer dan tachtig meter loodrecht naar beneden.

Toen vleide zich Suleika naast Raffles op het harde gesteente uit, na den deken over hem te hebben heengedekt, en blies hem zachtjes op de gesloten oogleden, en zag toe, hoe een glimlach zich uitbreidde over het bleeke, krachtig geteekende gelaat, onder die aanraking als van een zachte bries.

En zoo bleef zij hem wel een uur aanzien, zonder zich te verroeren, en eindelijk sliep zij zelve in, de kleine handen over de borst gevouwen, en zoo goed als het ging gehuld in den langen mantel van gevoerd linnen.

Er lag een gelukkig lachje om haar lippen.

Men had tersluiks een afspraak gemaakt om Raffles tot geen prijs te wekken, ondanks zijn bevel, en zoo sliep hij dan acht uren aan een stuk, en geheel verfrischt werd hij wakker, en keek ontdaan om zich heen, aanvankelijk niet begrijpend waar hij zich bevond.

Het was helder dag, en de zon moest reeds vrij hoog aan den hemel staan, ofschoon men haar nog niet kon zien, want een hooge berg in het oosten verborg haar nog voor den blik. Raffles hief zich op een elleboog op, en toen hij om zich heen keek, zag hij Suleika op een rotsblok zitten, de arm gesteund op den rand van den kleinen kom, en uitzierende over de vlakke, onbeweeglijk als een beeld.

Henderson was bezig een geweer te poetsen, alsof hij een soldaat was, vlak voor de parade, en Brand braadde boven een klein vuurtje het overschot van zijn reebok, eenige dagen tevoren geschoten.

Het zag er zoo vredig uit als een pic-nic, maar Raffles wist wel wat hij van die vreedzaamheid te denken had. Hij stond op, rekte zich uit, geheel hersteld, en nu wendde Suleika langzaam het hoofd om, zag hem, kwam aanstonds naar beneden snellen, en zeide met haar lage keelstem, die toch zoo zoet en vleierend klonk:

— Zijt gij weer hersteld heer? O, hoe dankbaar ben ik! Weet gij, dan moest ik maar dadelijk heengaan, en de paarden zien te krijgen!

— Ik denk er niet aan, Suleika! zeide Raffles rustig. Wij allen gaan terug nu ik genezen ben, door de kloof, vannacht, en bij verrassing zullen wij ons gemakkelijk van een paar paarden kunnen meester maken, en van het goud!

— Zijt gij daar zoo op gesteld, heer? vroeg

de jonge vrouw, met een droevig lachje. Wilt gij er zelfs Uw leven voor wagen?

— Ik ben er zeer op gesteld, kleine Suleika! antwoordde Raffles rustig. Maar dit zijn dingen die gij niet zult begrijpen. Die man is mijn doodsvijand die den schat nu heeft, en tusschen ons is het een strijd tot het bittere einde! Tegen het vallen van de duisternis keeren wij terug.

Maar het zou anders gaan dan Raffles het zich had voorgesteld.

Men had ontbeten, en het kon omstreeks negen uur in den morgen zijn, toen Suleika, die weder eenzaam als Penelope, uitzien naar een Ulyseus, aan den rand van den kom gezeten was, een lichten kreet van ontsteltnis slaakte, en zich onmiddellijk bukte — maar waarschijnlijk even te laat, want een schot kraakte — men had haar blijkbaar gezien!

Wellicht was het ook de lichte rook van het vuur — het was misschien toeval — maar dit was zeker, dat een ruitertroep van zestien man kwam aanrijden langs den bergweg, die langzaam glooiend opsteeg, om dan, omstreeks tien meter lager, voorbij den heuveltop te voeren, waar de blanken zich verschanst hadden.

Het was de omweg, waarvan Suleika gesproken had.

Onmiddellijk grepen de drie mannen hunne geweren, legden de zware tusschen met patronen naast zich neder, en keken omzichtig door de uitholling in den komrand naar omlaag.

Afdoende echter scheen die verschaning niet te zijn, want de scherpe oogen der Touaregs hadden hen toch reeds ontdekt, en een paar seconden later vlogen de schilfers reeds van de rotsen, waarachter zij zich hadden verscholen.

De geweren latende rusten op de keep in de rots, mikten zij zonder overhaasting en vuurden terug. Twee mannen stortten doodelijk getroffen uit den zadel, en hunne rijdieren, verschrikt, snelden verder den door de natuur gevormden bergweg op, in een dollen galop, nu en dan bijna struikelend, tot voorbij de plek, waar de blanken zich bevonden, om wat verder uit zichzelf stil te staan, zoodra zij op een kleine bergweide waren aangekomen, waar zij rustig begonnen te grazen.

— Vang die paarden op en kluister ze, Henderson! beval Raffles aanstonds. Je kunt het doen zonder je in het minst bloot te stellen, want de bergtop zal tusschen jou en die kerels zijn! Wij mogen ons dien kostbaren buit niet laten ontglippen. Haast je en keer dadelijk terug.

Terwijl Henderson vlug het bevel ging opvolgen, werd het vuurgevecht voortgezet, en nogmaals stortten er twee Touaregs van hunne rijdieren, terwijl de anderen een woest gehuil van woede aanhieven, hun paarden de sporen gaven en al schietend kwamen aansnellen.

De afstand, die aanvankelijk bijna driehonderd meter bedragen had, werd snel kleiner, en Brand en Raffles schoten weliswaar zoo snel zij maar konden herladen in den woest tierenden hoop, velden nog eenige vijanden, raakten ook een paard doodelijk, maar zij konden toch niet beletten, dat er nog zes mannen doorbraken, aan wier hoofd zij Fedoel Gabbas herkenden, die dierlijke kreten van woede en wraakzucht uitstiet achter een groot rotsblok verdween, op een afstand van nog geen vijftig meter, en aan geene zijde van den bergweg. Het was een blok van wel acht meter hoogte, en twintig meter lengte.

In dien tijd had Henderson de paarden weder gekluisterd en de dieren bleven nu rustig waar zij waren, terwijl hij zich bij zijn metgezellen voegde. En onder het vuren stond Suleika midden in dien kom van steen, buiten schot, maar bleek als een doode, en de kleine handen over de borst gekruist, zonder zich te verroeren.

Er verstreek wel een half uur, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed — en toen klonk er plotseling weer een luid gekruisch. De vijand bleek een groote, omtrekkende beweging te hebben gemaakt! De Touaregs waren allen afgestegen en hadden, van rotsblok tot rotsblok sluipend langs een grooten omweg de plek weten te bereiken, tien meter lager gelegen dan de rotskom, en beschermd tegen de gewerschoten, doordat de rots hier een weinig voorover helde, en het dus onmogelijk was, degenen die daar beneden waren te raken.

— Wat willen zij daar toch? vroeg Brand zich verwonderd af. Zij kunnen onmogelijk de rots beklimmen!

Het bleef even stil, en toen klonk er een geluid, alsof er met een houweel tegen de rots werd geslagen. De jongeman boog zich een weinig voorover, en riep verwonderd:

— Zij verwijden een opening, die zich in de rots bevindt! Er zal toch geen inwendige doorgang zijn naar boven?

Raffles keek op zijn beurt, trok dadelijk zijn hoofd terug en antwoordde rustig:

Wij zijn verloren als wij geen uitval wagen. Zij willen de rots opblazen! Zie maar, zij hebben een vaatje kruit met zich mede gevoerd — men kan er een klein gedeelte van zien.

De drie mannen keken elkander verbleekend aan, en Suleika, die eveneens een blik naar beneden had gewaagd, was op de knieën gezonken en verborg het gelaat met de handen.

De toestand was verschrikkelijk, want men kon zich niet verdedigen tegen dezen aanslag, tenzij men langs de flauwe glooiing naar beneden klom, zooals Henderson zooveen gedaan had, op gevaar af, te worden neergelegd.

En steeds luider, steeds sneller klonken de slagen der houweelen op de rots. Zoodra het gat groot genoeg was zouden de woestijnroovers er het vaatje kruit in plaatsen, een lont aansteken, met een geweldigen slag zou de rots uiteenbarsten, en zij zouden in den afgrond geslingerd, of verpletterd worden.

En zij konden daar niets tegen doen, wegens het overhellen van de rots, die de mannen daar beneden tegen de kogels moest beschermen.

De drie mannen stonden bijeen, en bespraken met gedempte stem den toestand, overlegend wat zij zouden doen, toen Brand plotseling een schreeuw slaakte, en uitriep:

— Mijn God, Wat gaat zij doen?

Aan de overzijde van den rotskom, vlak boven de plek waar de Touaregs aan den arbeid waren, lag een geweldig rotsblok, meer dan een meter in doorsnede, en slechts op een paar punten gesteund.

Het was als een reusachtige, onregelmatig gevormde appel.

En tegen dat rotsblok duwde Suleika met al de kracht van haar tengere leden, en poogde het over den rand te doen vallen, om den vijand daar beneden te verpletteren.

— Suleika! Om Godswill kreet Raffles, op haar tosnellend.

Maar het was reeds te laat.

Voor hij haar had kunnen bereiken, verloor het rotsblok zijn evenwicht — maar ook de jonge vrouw had zich niet tijdig kunnen herstellen en tegelijk met het ontzaglijke blok verdween zij, onder het slaken van een gillenden kreet, over den rand.

Op hetzelfde oogenblik klonk er een verschrikkelijke losbarsting, die de geheele rots op haar grondvesten deed dreunen.

Waarschijnlijk was het rotsblok juist op het vaatje met kruit terecht gekomen, en had het doen ontploffen.

Lang dreunde de echo van de ontploffing na, en met bleeke gezichten staarden de drie mannen elkander een oogenblik aan, en ijlden toen zoo snel zij maar konden voorbij de stijgerende

paarden naar beneden, en baanden zich een weg door een wolk van gruis en stof.

Zij struikelden bijna over het verschrikkelijk verminkte lijk van Fedoel Gabbas, dat in half zittende houding tegen den rotswand steunde. Verderop lagen nog drie andere mannen op slag gedood door den vreeselijken luchtdruk.

De beide overigen waren blijkbaar in den afgrond geslingerd.

Pas na eenig zoeken ontdekten zij de arme Suleika.

Zij scheen in het geheel niet gewond te zijn, maar zij was stervende. Het bleek later dat zij een verschrikkelijke gapende wonde had gekregen in het achterhoofd.

Zij sloeg zwakjes de oogen op, herkende Raffles blijkbaar, die zich, de oogen brandend en strak, over haar heenboog, en zeide met flauwe stem, en een treurig glimlachje:

— Beklaag mij niet, heer! Het is beter zoo! Ik heb mij gewroken — en ik heb U gered. Aanstonds zal ik het paradijs binnentreden — — ik hoop dat gij gelukkig zult zijn — — en denk dan nog eens aan de kleine Suleika, die U zoo zeer liefhad — —

En toen sloot zij de oogen, stierf, zonder veel ophef, alsof het een eenvoudige zaak was voor haar om dood te gaan, nadat zij wraak had kunnen nemen op den man, die haar roofde van haren vader.

Henderson, de sterke reus, weende als een kind, terwijl de drie mannen het kleine lichaam vol eerbied wat verder droegen, en het begroeven in de schaduw van een hoogen boom.

Zwijgend zochten zij de beide paarden op, vonden er nog eenige, achter het reusachtige rotsblok, die daar trillend van angst bijeenstonden, en op een kort bevel van Raffles, slingerden zij zich in den zadel, na zich overtuigd te hebben dat zij wapens en levensmiddelen met zich meevoerden, een tent en wat dekens, waarmee verscheidene paarden belast waren, en zij zouden noordwaarts rijden, toen Brand zachtjes vroeg, met zijn hand op den arm van Raffles:

— En — het goud, Raffles?

Raffles wierp Brand een duisteren blik toe, en zeide toen, terwijl zijn kin diep op zijn borst zonk:

— Ik kan nu niet aan goud denken, Brand. Niet aan dat goud tenminste! Ik denk aan het goud in het hart van dat arme kind, dat ons redden wilde, en dat nu den eeuwigen slaap sluimert in de schaduw van dien hoogen vijgeboom daarginds.

DUBEC-RECLAME.

—
**Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.**

De volgende aflevering bevat:

De Schrik van Tripolis

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO-BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,

door hem zelf verteld.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885